

NIEUWE AVONTUREN

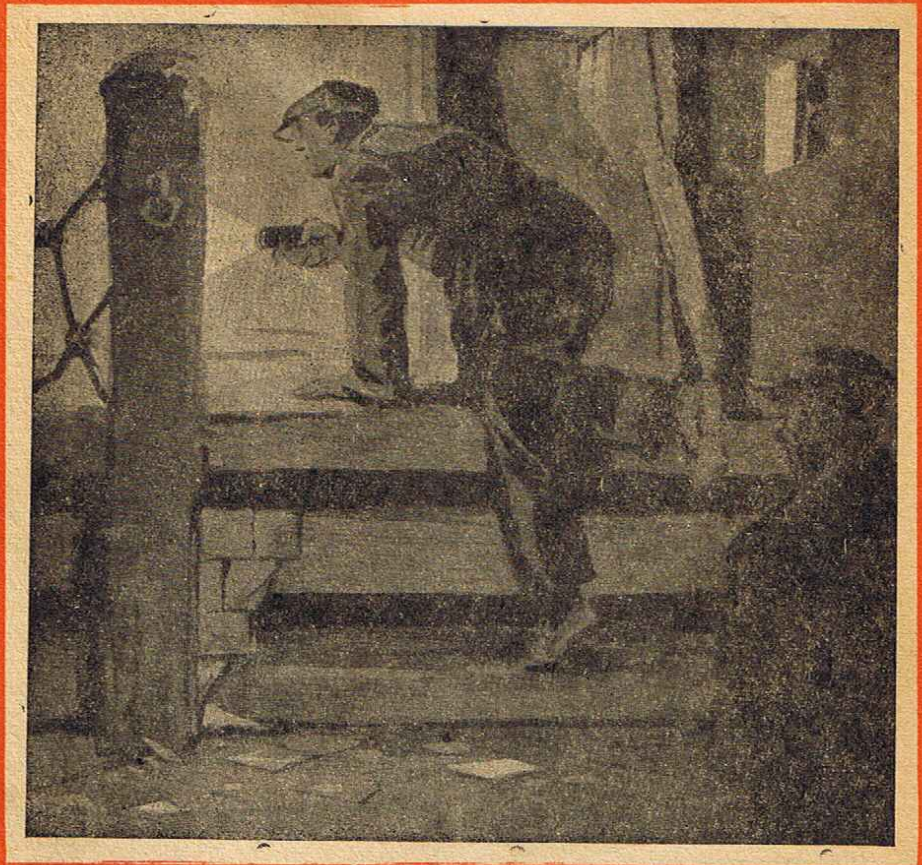
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE MARTELKAMER

N° 2240

WEKELIJKSE AFLEVERING

Nederland: 40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Martelkamer

Hoofdstuk I

DE VLUCHT VAN HANSEN

Het was omstreeks vier uur in de ochtend, toen een kleine, maar blijkbaar zeer snelle auto in grote vaart langs de weg reed, die van de Noordelijkste wijken van New York in de richting van de East River voert naar een nieuwe wijk, bestemd om er een villadorp van te maken, maar die op het ogenblik nog slechts in een staat van wording verkeert en ternauwernood bewoond is.

De huizen zijn er klein en ver van elkander gelegen, maar de grond is er daarentegen peperduur, zodat alleen rijke lieden kunnen genieten van de we-

tenschap, in de vrije natuur en toch onder de rook van hun geliefkoosde wereldstad te wonen, waarheen een snelle auto hen binnen een uur kan brengen.

In de kleine wagen zaten twee mannen, van wie één, een neger van geweldige lichaamsbouw, achter het stuurwiel had plaats genomen.

Wij zullen de lezers niet lang in het onzekere laten betreffende de persoonlijkheid van die twee mannen.

De een was Raffles, in gedachten verzonken, die blijkbaar van ernstige aard waren, en de man, die de auto met zulk een vaste hand bestuurde, was zijn

trouwe helper, de chauffeur James Henderson, voor deze gelegenheid als neger vermoemd.

En het was een zeer ernstige aangelegenheid.

Want het avontuur, dat zij deze nacht beleefd hadden, had de derde man in dit onafscheidelijke trio wel eens het leven kunnen kosten.

Inderdaad, Charles Brand zat niet in de wagen.

In de strijd tegen een der bloedorstigste leden van het genootschap van het Kwade Oog, die in die nacht zijn hoogtepunt bereikt had, en die geëindigd was met de gruwelijke dood van vier kapiteins en een Hoofdkapitein, terwijl een zesde krankzinnig was geworden, had ook Brand om zijn leven moeten vechten, en in de worsteling tegen het water, dat met onweerstaanbare kracht de kelders en onderaardse gangen was binnengestroomd van het huis, waarin de bende John Raffles had willen lokken, teneinde hem op afschuwelijke wijze van het leven te beroven, werd de jonge man vrij ernstig gekneusd en zijn hele lichaam vertoende rauwe schaafwonden, zodat het nodig werd geoordeeld hem aanstonds naar het Roosevelt ziekenhuis aan de 11de Avenue te vervoeren, waar hij in het bijzijn van Raffles onderzocht werd en verbonden.

De dienstdoende geneesheer verklaarde, dat het vervoer van de gewonde op dit tijdstip af te raden was, en daar Raffles, zelf een kundig geneesheer, van dezelfde mening was en verder de aanwezigheid van een gewonde in het afgelegen huis in de nieuwe villawijk niet wenselijk achtte, wyl hij daar nog steeds in de kelder een man gevangen hield, die tot de bende behoorde en pas diezelfde dag aan de politie zou worden overgeleverd, zo stemde hij er in toe, zich voor die enkele nacht van zijn trouwe vriend te scheiden, ofschoon het met een zwaar hart geschiedde, want Raffles besefte maar al te goed, dat de afwezigheid van de moedige, schranderere Brand een grote verzwakking betekende in de ongelijke strijd tegen de misdadigers van New York.

En, zelf nog ontdaan bij de herdenking van het adembenemende voorval in het huis van Bernard Fowler, die gevallen was in de put, welke hij voor Raffles had gegraven, aanvaardde Raffles dus, na zich te hebben overtuigd, dat het zijn gewonde vriend aan niets zou ontbreken, met Henderson de terugreis naar het landhuis, dat hij, nadat de verf nauwelijks droog was, enige weken geleden gehuurd had, met het vaste voornemen, Brand zelf te verplegen in dat huis, zodra diens toestand het veroorloofde.

Zij zouden nog slechts een tiental minuten te rijden hebben, toen Henderson, die de overpeinzingen van Raffles niet had durven storen, eindelijk vroeg:

— Mag ik een opmerking maken, mylord?

— Ga je gang, James, antwoordde Raffles.

— Gij zijt immers voornemens, die bendekapitein, die Arne Hansen, nog vandaag aan de politie over te leveren?

— Vandaag nog, James.

— Maar vreesst gij dan niet, dat hij aan zijn makkers aanstonds onze verblijfplaats zal verraden, zodra hij er kans toe ziet?

— In de gevangenis, James? vroeg Raffles glimlachend.

— Mylord, wij weten immers wel, dat die schurken allerlei middeltjes hebben, om zich met elkander in verbinding te stellen. Ik hoop, dat mylord het mij niet kwalijk neemt, dat ik...

— In het geheel niet, James, viel Raffles hem in de rede. Het bewijst mij immers, dat je met hart en ziel bij onze kleine onderneming bent. Maar stel je gerust, Hansen zal niets mededelen, omdat hij niets mede te delen heeft. Het was volkomen donker, toen wij ons bijna een week geleden van hem wisten meester te maken.

— Maar mylord, als de politie hem komt afhalen, dan kan hij toch om zich heen kijken; hij kan de weg bepalen, die de politieauto aflegt! riep Henderson verschrikt uit.

— Daaraan heb ik ook gedacht, James, hernam Raffles glimlachend, en daarom zal ik de politie niet voor van-

avond uitnodigen, hem te komen halen. Ik zal de dienstdoende inspecteur voorts verzoeken alle voorzorgsmaatregelen te nemen.

— Dat noem ik bij de duivel te blecht gaan, riep de brave reus op een toon van ongerustheid. Ik ben van mening, dat de politie ook eigenlijk maar niet moest weten, waar wij ons ophouden.

— Maak je maar niet ongerust, James, de politie zal zich nog wel eens bedenken, alvorens zij mij een strobreed in de weg legt. Zij heeft mij voor het ogenblik nog al te zeer nodig. Wat er later kan gebeuren, dat kan moeilijk worden voorspeld, ofschoon ik het toch wel meen te weten. Maar tegen die tijd zal ik wel zorgen buiten het bereik te zijn van die ondankbaren.

Enige minuten bleef het stil, de banden zongen hun lied over de splinternieuwe weg, glad als een biljartlaken.

In het Oosten begon het langzaam te dagen.

De vormen van de hulzen en de bomen, de lage heuvels en de bosjes begonnen zich duidelijker af te tekenen.

Alles wees op de nadering van een stralend mooie Septemberdag.

Toch was er nog geen sprake van het minste sprankje zonlicht, toen de auto de laatste bocht omsloeg. Een afstand van nauwelijks enkele honderden meters scheldden de auto nog van het huis, toen de wagen een kleine slingering maakte, een ogenblik nadat zich een luide knal had laten horen. Een van de banden had zich begeven.

En slechts aan zijn grote stuurkunst was het te danken, dat Henderson de auto op de weg wist te houden. Hij mopperde:

— Een splinternieuwe band. En een weg als een biljart. Het spijt mij, mylord, er stond misschien te veel spanning op.

— Dat zullen wij wel eens zien, zei Raffles kortaf.

Raffles was een man, voor wie in sommige gevallen kleinigheden niet bestonden.

Hij was hier vlak bij zijn huis, het was nog tamelijk donker. Op een volkomen nieuwe, vlakke weg sprong een band, die ook splinternieuw was en van de beste soort.

Een ander had dit misschien als een ongelukkig toeval beschouwd, maar in deze tijd geloofde Raffles niet al te veel aan toevallen.

Niet zodra stond de auto stil, of Raffles stapte er uit, liep achter de wagen om en onderzocht bij het schijnsel van het spotlight de gesprongen achterband.

Hij zag onmiddellijk een grote, buitengewoon dikke glasscherf, die hij er niet zonder moeite uittrok.

Hij bekeek de scherf aan de achterpunt; zij was van dik, groen glas en zeer waarschijnlijk afkomstig van een whisky fles. Er waren een paar gegooten letters op zichtbaar, die blijkbaar deel uitmaakten van een firmanaam.

Raffles liep snel de weg nog een twintig meter terug, met het looplampje in de hand en het licht daarvan verried hem, dat de gehele weg over een strook van ruim een meter breedte als het ware bezaaid was met schroeven en spijkers, maar vooral met glasscherven van dezelfde soort als hij er nu een in de hand hield.

Hij raapte nog snel een paar op, zocht naar de letters en even trokken zijn wenkbrauwen zich samen.

Hij liep haastig naar de auto terug en zei op zachte toon tot Henderson, die nu ook de gesprongen band onderzocht:

— Het was opzet, James. De weg is bestrooid met glasscherven.

— Opzet, mylord? riep de reus verschrikt uit. Weet ge dan, dat het juist op ons gemunt was?

— Op wie anders? zei Raffles. Welk doel zouden die glasscherven anders hebben? Wij werden in dit huis terug verwacht, en deze nieuwe zijweg wordt voorlopig alleen bereden door de bewoners van deze huizen, die nog zeer schaars zijn.

— Maar als gij gelijk hebt, mylord, hernam Henderson, dan zou dat betekenen, dat de schurken te weten zijn gekomen, dat gij in dat huis weent,

fluisterde Henderson, terwijl hij snel om zich heen keek, met de hand reeds in de zak, waar hij zijn kleine browning bewaarde.

— Dat vrees ik ook, James, hernam Raffles op zachte toon. En daar zij het onmogelijk anders kunnen weten dan door een mededeling van kapitein Hansen, zo moeten wij het er wel voor houden, dat hij deze nacht heeft weten te ontsnappen, en waarschijnlijk reeds kort nadat wij drieën vertrokken waren, anders had hij niet de tijd kunnen vinden zijn vrienden te waarschuwen.

— Maar hoe is dat mogelijk, mylord? riep Henderson met nauwelijks onderdrukte woede en teleurstelling. Hoe kan iemand zich hebben bevrijd uit een kelder met een stevige deur, als hij niet in verbinding staat met Satan in persoon?

— Die kennismaking is voor een man als Hansen niet eens nodig, moet ik vrezen, James, antwoordde Raffles hoofdschuddend.

— Maar is het niet mogelijk, mylord, dat dit alles toch maar toeval is?

— We zullen het spoedig genoeg weten, antwoordde Raffles kortaf. Zij hebben ons waarschijnlijk willen scheiden, menende, dat ik die korte afstand wel te voet zou afleggen, terwijl jij zou trachten de auto naar de garage te krijgen, alles onder voorbehoud, dat we wellicht reeds dadelijk tegen een boom te pletter waren gereden.

Nog terwijl hij sprak, had Raffles van enige poetsdoeken een soort prop gemaakt ter grootte van een voetbal. Hij bond vlug met een eind touw, zoals Henderson onveranderlijk meevoerde in zijn wagen, een lange Engelse sleutel kruiselings aan een meter lange boomtak, die hij langs de wegberm zag liggen, op ongeveer een decimeter van het uiteinde, stak op dat uiteinde de grote bal van poetskatoen, dekte deze met zijn eigen hoed en hing over de Engelse sleutel een van de reisdekens.

Hij had nauwelijks een volle minuut nodig gehad om deze soort vogelverschrikker te vervaardigen, waarbij Henderson grijnslachend toekeek, terwijl het geschiedde in de dichte schaduw van

een hoog bosje eikenhout, en verborgen door de auto.

— Verwissel zo snel je kunt het wiel, James, misschien hebben wij de auto wel dadelijk weer nodig. Ik zou echter niet gaarne aan de haal gaan, want er zijn in dat huis nog enkele dingen, die ik niet graag zou willen missen.

Nog terwijl Raffles sprak, had Henderson de cric onder de achteras geplaatst, de kleine wagen aan ene zijde opgevijseld en het wiel met de gesprongen band losgemaakt.

Raffles keek nog even toe, hoe hij het reservewiel losgespte en vervolgde toen:

— Als je met dat wiel klaar bent, maak dan de twee rechtse rijbanen van de weg schoon, zodat wij desnoods aanstonds kunnen wegrijden, zonder gevaar te lopen, dat wij weer een band stuk rijden over die glasscherven. En, apropos, dat glas is afkomstig uit onze kelder. Er zat sodawater in, en de flessen waren afkomstig van een pas onlangs gestichte firma. En nu zullen wij eens zien, of wij in deze stilte niet wat leven kunnen brengen.

— Wat moet ik doen, mylord?

— Niets, James; wachten totdat ik terugkom.

— En als er iets gebeurt, mylord, moet ik u dan niet te hulp komen?

— Als ik je hulp nodig heb, zal ik je wel roepen. En wordt er geschoten, nu, dan hebben wij althans zekerheid. Wij zullen dan onmiddellijk de politie telefoneren en het overige nu maar eens aan haar overlaten. Tot straks, James.

Raffles vatte de primitieve pop, stak haar boven zijn hoofd en liep in diep gebogen houding langs de kant van de weg voort in de richting van het huis.

Terwijl hij voortliep, hoorde hij, hoe Henderson verder de wagen opvijselde en zich gereed maakte, het wiel met de gesprongen band door een ander te vervangen, hetwelk met riemen achteraan was bevestigd.

Hij had nauwelijks twintig stappen gedaan en een punt bereikt, waar het struikgewas iets lager groeide, of er klonk van de kant van het huis een schot, klaarblijkelijk uit een geweer of

een karabijn gelost, en heel even trilde de tak in de hand van Raffles.

— Mooi zo. Ik ben blij, dat het niet mijn eigen hoofd is; zij schieten goed

en raak, want de kogel is dwars door mijn poetskatoen gegaan, bromde Raffles zacht voor zich heen.

HOOFDSTUK II.

TWEE TEGEN TWAALF

Raffles had onmiddellijk de boomtak voorover doen nijgen en een zwakke kreet geslaakt, als iemand, die dodelijk gewond is.

Hij lag nu op een knie, strak turend door het lage kreupelhout en gereed om te vuren met zijn colt, die hij onmiddellijk gegrepen had.

Henderson had op het horen van het schot onmiddellijk zijn wagen in de steek gelaten en was komen toesnellen, maar Raffles riep hem op gedempte toon toe:

— Herstel eerst de band en kom dan pas bij me, met je browning. Jij bent zo groot, dat ze je onmiddellijk zouden zien en neerleggen. Ik zal hen wel zo lang ophouden.

Maar de reus was blijkbaar al gezien, want een tweede schot, droog en scherp en dat als een zweepslag klonk, verbrak de stilte van de ochtend, en de kogel floot hem op nauwelijks enkele centimeters afstand langs het hoofd.

Henderson rende terug, bracht het reservewiel op zijn plaats, draaide de asmoer aan en haalde de cric onder de wagen weg.

Maar hoe vlug hij dat ook gedaan had, het vuurgevecht was reeds ont-

brand en Raffles had zich plat op de grond moeten werpen.

Er waren daarginds zeker wel een vijf of zes bandieten. Zij kwamen, naar het scheen, voortdurend naderbij, waarschijnlijk in de overtuiging, dat zij een van de beide mannen reeds gedood of althans buiten gevecht gesteld hadden.

Raffles bewees hen spoedig het tegendeel. Hij schoot op het ogenblik, toen hij in de steeds afnemende duisternis een gedaante snel over de weg zag ijlen, en al was het maar een schot op goed geluk, het was raak.

De getroffene slaakte een rauwe kreet maakte als het ware een luchtsprong en viel neer op de weg.

Iets verder klonk een waar gebrul en nog sneller knetterden de schoten, in dolle woede afgevuurd, zo maar in het wilde weg, en eensklaps riep een woeste stem vloekend:

— Dat is jouw schuld, Jim. Wat had je zo ontijdig op hem te schieten? Als we rustig hadden gewacht, zou hij nou binnenshuis zijn. Hij is net zo min dood als jij of ik. Vervloekte stommeling, je zult die stommiteit bezuren, daar kun je staat op maken.

Alweer bewees Raffles, dat hij het land der levenden nog niet verlaten had.

want de volgende seconde schoot hij in de richting vanwaar hij de kwade stem hoorde, en deed haar onmiddellijk zwijgen.

Nu werd het eensklaps volkomen stil.

Henderson had zich bij Raffles gevoegd, na zelf reeds een paar maal te hebben gevuurd in de richting, waar hij beweging meende te bespeuren, en vroeg nu op fluisterende toon:

— Wat voeren de schurken uit, mylord?

— Ik kan het je niet zeggen, James, antwoordde Raffles, maar zij hebben natuurlijk weinig goeds in de zin. Nu beraamen zij een nieuw veldtochtsplan en ik denk, dat het op een omsingeling uitdraait.

— Dan moeten zij zich haasten, mylord, want het begint al licht te worden en er is hier niet heel veel gelegenheid om dekking te zoeken.

— Dat is er helaas wel, James, hernam Raffles. Er zijn steenstapels, er zijn zandhopen, er zijn enige dikke bomen, om van het struikgewas langs de weg nog niet eens te spreken. Ik geloof, dat wij het verstandigst doen, de partij hier gewonnen te geven en eenvoudig de politie te waarschuwen.

Raffles wilde zich al uit zijn liggende houding verheffen, toen een kogel, die hem rakelings voorbij floot, hem waarschuwde, dat men wist, waar hij zich bevond en dat iedere beweging met levensgevaar gepaard ging.

Het werd elk ogenblik lichter en voorlopig behoefden de bandieten nog niet te vrezen, dat zij in hun bedrijf gestoord zouden worden.

De streek is daar zeer eenzaam en de eerste werklieden zouden in het gunstige geval toch pas over anderhalf uur verschijnen.

Raffles zag zelf heel goed in, dat zijn kansen ditmaal tamelijk ongunstig stonden.

De schurken waren nu blijkbaar bezig, een soort omtrekkende beweging uit te voeren, en dan zouden de beide mannen moeite hebben, zich te verdedigen, want zij hadden geen enkele andere dekking dan een dunne strook kreupelhout en in het uiterste geval de

auto, die alleen nog maar bruikbaar was in geval de vijand zich niet zou verspreiden, hetgeen hij nu juist wel deed.

Wanneer Raffles zijn arm maar ophef, werd er geschoten en het was duidelijk, dat er ergens een scherpschutter verborgen moest zijn, die met een geweer gewapend was.

De auto stond wel twaalf meter achter hen.

Een goed schutter, met een repeteërgeweer, of stengun gewapend zou weinig moeite hebben, de beide mannen te treffen op die lange weg van twaalf meter, waarvan iedere centimeter de dood kon betekenen.

De twee mannen hadden zich zo ver mogelijk naar de kant van het kreupelhout gerold, hetwelk althans nog enige beschutting bood.

Zij zouden zich ook wel achter de heg kunnen verbergen, maar dat zou hun toestand weinig verbeteren, want de bandieten zouden de kring hoe langer hoe nauwer sluiten; tenslotte zou hun schuilplaats ontdekt worden van de andere kant af en een goed gericht schot zou de zaak beëindigen.

Terwijl de hersens van Raffles snel werkten om naar een uitweg te zoeken, viel zijn blik op een telefoonpaal, die zich op nauwelijks twee meter afstand van hem verhief, aan de andere kant van de dunne strook kreupelhout.

Hij overwoog, wanneer hij slechts de draad kon bereiken van die houten paal, die daar zeker slechts bij wijze van noodhulp was neergezet, zoals meer in splinternieuwe wijken het geval is, en die ternauwernood vijf meter hoog was, dan zou hij in staat zijn, naar de stad te telefoneren, want Raffles reed nooit uit in omstandigheden als deze, zonder in zijn auto het eenvoudige instrument mede te nemen, hetwelk de beampten van de elektrische centrale met een eigenaardig maar treffend juist woord een « melker » plegen te noemen. Het is eigenlijk niets anders dan een stel telefoonhoorns, voorzien van goed geïsoleerde korte draden, die met een klem-schroef aan de telefoondraad kunnen worden verbonden, die op deze manier « gemolken » wordt.

In de paal klimmen? Er kon natuurlijk niet aan worden gedacht.

Wat het luistertoestel betreft, dat bevond zich gelukkig in de grote tas met instrumenten, die Henderson met zich had meegesleept, zonder zelf echter goed te weten, welk nut hij er van zou kunnen hebben.

In dat grote valies, waarin de reus van alles bewaarde, was ook een rol dik koperdraad van wel tien meter lengte, dat wist Raffles heel nauwkeurig, maar wat kon hij er mee uitrichten, wanneer het hem onmogelijk was in de paal te klimmen?

Hij besloot een kleine proef te nemen.

De pop lag nog altijd onder het bereik van zijn hand; hij greep haar en begon er voorzichtig mee verder te krui-
pen.

Aanvankelijk gebeurde er niets en de schurken schenen hem op die plek niet te kunnen zien, maar nauwelijks had hij, bij de voet van de houten telefoonmast aangeland, de vogelverschrikker met een snelle beweging omhoog getild of een met dodelijke juistheid gerichte kogel sloeg hem het ding bijna uit de hand.

Hij gooide het nu volkomen nutteloos geworden voorwerp met een lachje hoog in de lucht, en dadelijk klonk er in de verte een kreet van woede en teleurstelling, waarna snel achter elkaar drie schoten kraakten, die geen andere schade aanrichtten, dan dat zij een regen van eikels en bladeren op de twee mannen deden neerkomen.

Het was nu heel duidelijk: midden in het kreupelhout waren zij betrekkelijk veilig, maar zodra zij zich verhieven, hun hoofden boven het bosje staken, zouden zij vallen als slachtoffers van de bekwaamheid van de goed verborgen scherpschutter.

Raffles dacht nog even na en toen gleed er een glimlach over zijn gelaat.

— Geef mijn tas eens hier, fluisterde hij bijna onhoorbaar.

Henderson tastte achter zich en trok het zware valies, zonder dat zich iets bijzonders voordeed, naar zich toe.

Raffles opende het voorzichtig en nam er de rol rood koperdraad uit.

Het was draad van vier millimeter dikte.

Hij begon het met grote behoedzaamheid te ontrollen en had al spoedig een stuk van ongeveer een meter volkomen recht gebogen.

Hij greep een zware buistang en boog een haak aan het uiteinde van de draad.

Henderson volgde zonder een woord te spreken, maar met een verbaasde blik in zijn trouwe hondenogen, hetgeen Raffles deed, totdat een brede grijns-
lach zijn mond spleet. Hij had begrepen.

Raffles was bij de voet van de telefoonpaal neergeknield en nu stak hij, telkens een eind van de draad rechtbuigend, deze langs de paal omhoog, zodat hij daar steun aan vond.

Met kloppend hart zag Henderson toe, hoe de roodkoperen draad, nu en dan even loszweepend, langzaam tegen de paal als het ware opkroop.

Vijf meters draad waren reeds naar boven gekropen, voor er iets bijzonders gebeurde.

De haak bevond zich op slechts weinige centimeters van de porseleinen isolator, waarom de enige telefoondraad gewikkeld was, toen de schurken eindelijk opmerkzaam werden gemaakt op hetgeen er gebeurde door het fonkelen van de zon in het koper.

Hier en daar werd geschreeuw gehoord, geweren en repeteerpistolen gingen knetterend af en drie of vier kogels raakten de paal op manshoogte.

Er behoorden sterke zenuwen toe, om desondanks het werk voort te zetten, hij trachtte de draad nog wat hoger en de haak over de telefoondraad te doen glijden.

Driemaal mislukte het, maar de vierde keer wist Raffles de haak om de draad te krijgen... het contact was gemaakt.

De vijand scheen heel goed in te zien, wat de gevolgen van deze manoeuvre konden zijn, want het vuren klonk nu, alsof er met mitrailleurs geschoten werd en het was duidelijk, dat er niet vijf of zes, maar op zijn minst tien of twaalf leden van de bande moesten zijn.

Vijf, zes kogels doorboorden de paal, sommige gevaarlijk dicht bij de grond en Henderson en Raffles waren genoodzaakt zich plat ter aarde te werpen en in die houding met koortsachtige haast verder te werken.

Want zij begrepen wel, dat de vijand hun toeleg doorzien had en aantonds tot de algemene aanval zou overgaan, al zou dat ook aan enkelen het leven moeten kosten.

De betekenis van de koperen draad kon onmogelijk worden misverstaan.

Raffles had intussen snel het luisterapparaat te voorschijn gehaald en met de klemschroeven verbonden aan de koperen draad.

Hij bracht de hoorn aan het oor en vernam eerst volstrekt niets dan een verward geruis, toen stemmen, die door elkaar spraken, een luide lach, een geluid, dat op snurken geleek...

Aan dit alles kwam spoedig een einde, toen hij op zijn beurt begon te spreken en telkens opnieuw aansluiting verzocht met het hoofdbureau van politie.

Er verliepen echter wel vijf kostbare minuten, alvorens een beambte op het schakelkantoor van de wijk begreep, wat er gaande was, de telefoonlijn voor een ogenblik buiten werking stelde en toen overschakelde naar het hoofdbureau van politie.

Een halve minuut later had Raffles medegedeeld, in welke toestand hij was en waar hij zich bevond, en de toezegging gekregen, dat onmiddellijk een grote politiemacht zou worden gezonden, die met de bandieten zou afrekenen.

Met een tevreden lachje legde Raffles de « melker » uit de hand. Zij behoeften het nu nog slechts twintig minuten uit te houden.

Maar aan de andere kant begrepen de belegeraars evenzeer, dat zij zich zouden moeten haasten, nu het plan van hun doodsvijand blijkbaar gelukt was. Want het vuur nam in hevigheid nog toe, zonder dat de bandieten zich in het minst schenen te bekommeren om het feit, dat het nu klaarlichte dag was.

De toestand werd bijna onhoudbaar, want de kogels kwamen hoe langer hoe

lager, en een schuilplaats was er op deze plek niet.

— Zouden wij ons niet kunnen ingraven, mylord? vroeg Henderson grimmig. Die schobbejakken zullen ons nog door en door schieten, als een zeef, als het op die manier nog vijf minuten voortgaat.

— En waarmee zou je dan wel willen graven, James? vroeg Raffles schouderophalend. Toch zeker niet met je handen?

— Als het niet anders zou gaan, waarom niet, mylord? hernam de reus. Maar ik heb iets beters dan mijn handen, dit.

Hij had in het grote valies gegrepen en haalde er nu een dik stuk blik uit, ruim twee decimeter in het vierkant.

— Dit kan heel goed gebruikt worden, bij wijze van schop. Als mylord hier en daar de struiken zou willen wegruimen...

Raffles begreep dat er geen keus was. Hij begon haastig, met zijn handen en met de hulp van zijn stevig zakmes hier en daar de struiken op te ruimen, en intussen stak Henderson, zo snel hij maar kon, telkens en telkens opnieuw zijn geïmproviseerde schop in de aarde, en begon een half cirkelvormige wal op te werpen, die met elke schep wat hoger werd, en langer.

Binnen vijf minuten hadden de twee mannen een soort borstwering opgeworpen van bijna een meter dikte, en een halve meter hoog.

Zij lagen nu betrekkelijk beschut, en slechts nu en dan boog Raffles zich een weinig ter zijde, en nam door het struikgewas heen, de toestand vliegensvlug op.

Hij zag niemand, maar hier en daar kon hij takken zien bewegen, op een wijze, die aantoonde, dat zich daar iemand moest bevinden. Hij schoot vlug zijn revolver in die richting af, en trok zich dan haastig weer achter de beschuttende wal terug.

Zo bleef de toestand nog ongeveer vijf minuten en toen schenen de bandieten in te zien, dat zij er een einde aan moesten maken.

Even zweeg het vuren, maar het was de stilte, die aan de storm voorafging.

Want plotseling, zeker op een vooraf afgesproken sein, doken er van alle kanten mannen op, die toestormden op de plaats, waar Raffles en Henderson zich hadden verschanst.

Zonder een ogenblik zijn kalmte te verliezen, ofschoon hij begreep, dat hun leven aan een zijden draad hing, beval Raffles met rustige stem:

— Niet schieten, James, tenzij je zeker bent van je schot. Jij neemt de linkervleugel, ik neem de rechter voor mijn rekening.

Het waren acht of negen mannen, die daar kwamen aanlopen. Twee hunner wisten zeker niet nauwkeurig waar zich de plek bevond, die Raffles had uitgekozen.

Raffles had zijn Colt juist opnieuw geladen, en dus zeven schoten tot zijn beschikking.

Hij wachtte tot op het gunstige ogenblik, mikte rustig, en legde de twee bandieten met even zoveel goedgerichte schoten neer.

Er ging een zwaar gebrul van woede op, en toen Henderson nog een derde man velde, die als een dolle zijn repeerpistool leegschoot, toen scheen er een ogenblik verwarring in de vijandelijke gelederen te ontstaan. Allen wierpen zich tenminste weer neer, dol van woede over de mislukking van de aanval. Er was nog slechts een enkel hoofd te zien, maar Raffles deed het aanstonds verdwijnen, door de hoed weg te schieten, die zich op dat hoofd bevond.

— Het wordt een geregelde infanterie-aanval, mylord, schreeuwde Henderson, opgetogen over dit eerste, gelukkige resultaat der door Raffles gevolgde tactiek. Zij zullen wel zo verstandig zijn, denk ik, niet nog eens te beginnen.

— Wat zij doen is louter krankzinnigheid, James, zei Raffles schouderophalend. Het is juist hetzelfde als in de oorlog, een aanval te ondernemen, zonder een grondige voorbereiding met grof geschut. Maar stil eens, het is me alsof ik daar in de verte, hoor jij niets?

Henderson luisterde scherp toe, en antwoordde op levendige toon:

— Dat moet de politie zijn. Ik hoor automobielsirenes.

De bandieten hadden het blijkbaar ook reeds gemerkt, want er ontstond weer beweging in het struikgewas. Een der vijanden snelde als een haas over de weg, op gevaar af, bij die onderneming te worden neergeschoten, en geen volle minuut later hoorden Raffles en Henderson het aanzetten van automobielmotoren.

De wagens zelven waren onzichtbaar en stonden blijkbaar een weinig voorbij het landhuis, achter een kromming van de weg.

En zij mochten zich wel haasten, want het geluid van de snel naderende politieauto's werd hoe langer hoe duidelijker, en nauwelijks een volle minuut daarna hielden drie wagens stil, vlak bij de plek, waar de kleine wagen van Raffles was achtergebleven.

— Hier zijn wij, Inspecteur, riep Raffles met heldere stem, en het hoofd boven de borstwering opheffend.

Bijna was hem dit noodlottig geworden, want op hetzelfde ogenblik, vloog een kogel hem zo dicht voorbij, dat het projectiel een stukje huid van de kin meenam, hetgeen een pijn veroorzaakte, alsof hij daar met een karwats geslagen was.

Met een woedende kreet van wraakzucht schoot Henderson op goed geluk terug, in de richting van een dicht bosje, vanwaar het schot geklonken had.

Een doordringende kreet weerklonk, en daarop de val van een zwaar lichaam.

In de verte echter werd eensklaps het geluid hoorbaar van een snel wegrijdende auto, en Raffles schreeuwde:

— Daar gaat het overschot, inspecteur. Een van uw wagens zal wel voldoende zijn voor de achtervolging. Ik geloof, dat wij hier met hen hebben afgedaan.

In pijlsnelle vaart reed een der politieauto's weer weg, de weinige vluchtende bandieten achterna.

In enkele woorden bracht Raffles de inspecteur op de hoogte van wat er was voorgevallen, zonder zijn naam te noemen.

De inspecteur vroeg ook niet naar die naam, maar hij wist zeer goed, wie de man was, die hem de mededeling deed.

Hij had zwijgend toegelusterd, en zei, toen Raffles had uitgesproken:

— Gij hebt dat zeer knap gedaan, mijnheer. Ik maak u mijn complement. Met uw goedvinden zullen wij eens gaan opnemen, wat de jacht heeft opgeleverd.

Met alle voorzorgsmaatregelen werd de omtrek haastig doorzocht, en men vond twee doden, twee zwaargewonden, en nog een derde man, die bezig was, zijn doorschoten been te omzwachtelen, en dus niet in staat was enige tegenstand te bieden.

Toen hij werd weggeleid, keek hij Raffles met een blik van dodelijke haat aan, en beet hem op hese toon toe:

— Je bent ons ditmaal nog ontsnapt, John Raffles, maar wij zullen wel eens zien, wie het laatst lacht.

— Tot je dienst, zei Raffles koeltjes.

Alle bandieten, de doden inclusief, werden in de politieauto gebracht, en daarop trad de inspecteur weer op Raffles toe, en zei, met een eigenaardige klank in zijn stem:

— Het is mijn plicht, mijnheer, u hiervoor dank te zeggen, want ik heb al gezien, dat twee van onze gevangenen zeer gevaarlijke sujetten zijn, naar wie

wij reeds geruime tijd zoeken.

Met een sarcastische glimlach rustte de hand van Raffles even in die van de man, die hem misschien over weinige maanden meedogenloos zou achtervolgen, en hij zei met een hoffelijke buiging:

— Ik waardeer uw bedoelingen, inspecteur. Het was mij aangenaam u van dienst te hebben kunnen zijn. Mag ik zeggen, tot ziens?

— Dat zal van de omstandigheden afhangen, mijnheer? antwoordde de inspecteur glimlachend. Hebt gij ons thans nog nodig?

— Ik denk er niet aan u langer op te houden. En wanneer er plichtplegingen gemaakt moeten worden, wel, ik heb u meer te danken dan gij mij, want de toestand begon er zeer onaangenaam uit te zien. Adieu, inspecteur, gij staat mij zeker wel toe, dat ik nu naar huis ga, om mij een beetje op te knappen. Die kleine schermutseling heeft mijn kleren niet weinig geschaad.

De beide mannen wierpen elkaar nog een zonderlinge blik toe, glimlachten, en toen ging ieder zijn weg.

Hoofdstuk III

DE VERDWIJNING VAN CHARLES BRAND

Vijf dagen waren verstreken, na de gebeurtenissen, die Raffles bijna noodlottig waren geworden, en de toestand van Brand was zienderogen vooruitgegaan, zodat hij de volgende dag reeds weer zou kunnen terugkeren naar het

nieuwe huis, bij New Rochelle, hetwelk Raffles gehuurd had, daar het andere hem wat te gevaarlijk werd. Ondanks zijn grote stoutmoedigheid achtte hij het volstrekt niet nodig, zijn leven nutteloos in de waagschaal te stellen, want

natuurlijk zouden de bandieten het niet bij deze ene poging laten, maar terugkeren, wellicht des nachts, en hij dacht er geen ogenblik aan, om een permanente politiebewaking te verzoeken.

Het tweede huis was in een geheel ander gedeelte van New York gelegen, veel zuidelijker, echter ook aan de kant van de rivier, in een vrij wat drukker buurt, in vergelijking althans met de in wording zijnde wijk, waar hij aanvankelijk zijn tenten had opgeslagen.

Het was reeds tamelijk laat in de namiddag, toen Raffles in zijn kleine wagen stapte, die hij ditmaal zelf bestuurde, teneinde zijn trouwe vriend een bezoek te brengen, zoals hij tot dusverre iedere dag had gedaan, telkens in een andere vermomming, en op andere uren, daar hij maar al te goed begreep, dat de Bende van het Kwade Oog op de hoogte was van de verblijfplaats van Brand, en wel moest verwachten, dat zijn enige vriend hem hier herhaaldelijk zou bezoeken. Het ziekenhuis werd dus door de leden van de Bende bewaakt, daar kon hij staat op maken.

Het Roosevelt-Hospitaal is een van de grootste van New York, en voortreffelijk ingericht.

Onder het voortrijden dacht Raffles glimlachend over zijn bezoeken in dat grote ziekenhuis, aan drie zijden omringd door een schone, grote tuin, waarin nog enkele paviljoens staan voor besmettelijke ziekten.

Het was wel vreemd. Iedereen daarginds, van de directeur, tot het minste verpleegstertje, wist wie hij was, en toch deed iedereen alsof hij een volkomen onbekend persoon was, de eerste de beste bezoeker.

Men behandelde hem met onderscheiding, als de vriend van een patiënt, die een afzonderlijke kamer in de hoogste klasse had, en niemand zinspeelde ooit met een enkel woord op zijn vreemd beroep.

Natuurlijk herkende niemand hem ooit als dezelfde bezoeker, die de dag te voren was gekomen, maar men wist, dat hij het moest zijn, omdat hij altijd vroeg naar mijnheer « Burns », onder

welke naam Brand de administratie van het gasthuis gepasseerd was.

— Ja, het is zonderling, mompelde Raffles voor zich heen, terwijl hij de Columbus Circle insloeg. Allen weten zij, dat ik... een inbreker, een dief ben, en toch behandelen zij mij allen met onderscheiding, omdat ik thans aan de zijde van de justitie en de politie de strijd heb aangebonden met het handtendendom van New York. Niet zodra zal die strijd volstreden zijn, of zij zullen mij met verachting de rug toekeren. Misschien moet ik wel een uitzondering maken voor Joan Beetle, dat kleine verpleegstertje, dat speciaal belast is met de verzorging van mijn arme vriend. Zij schijnt altijd met heel veel belangstelling naar mij te luisteren en er is iets in haar blikken...

Raffles voltooide de zin niet, maar verzonk in gepeinzen, zodat hij bijna met een schok tot zichzelf kwam, toen hij bijna werktuigelijk de auto gestopt had voor de monumentale ingang van het ziekenhuis.

Er stonden nog wel zeven of acht andere auto's geparkeerd en volgens het Amerikaanse gebruik schoof Raffles zijn wagen achter aan de file, stak het contactleuteltje in zijn zak, en bekommerde zich nu verder niet om zijn wagen.

Hij schelde aan, en de zware deur werd geopend door een oude huisknecht in een gestreept jasje, die hem alweer niet scheen te herkennen, want nogmaals had Raffles zijn uterlijk veranderd.

Maar niet zodra had Raffles gezegd dat hij kwam om « mijnheer Burns » te bezoeken, of het gelaat van de oude bediende vertrok krampachtig, hij werd bleek en keek Raffles met een schichtige schuwe blik aan.

— Mijnheer, ik moet u iets zeggen, iets vreselijk... U wordt verzocht om dadelijk bij de directeur te komen, begon hij stotterend.

— Wat is er, man? Zeg het mij aanstonds, zei Raffles op bevelende toon, aangegrepen door een gevoel van vrees, dat plotseling loodzwaar op hem drukte.

— Mijnheer Burns... is weg.

— Weg? herhaalde Raffles. Wat vertel je daar nu? Hij zou toch op mij wachten, hij zou toch pas morgen vertrekken?

— Dat weet ik wel, dat weet ik wel, mijnheer, hernam de oude huisknecht bevend. Wij begrijpen er geen van allen iets van. Gaat u maar gauw mee naar de directeur. Stil, daar is mijnheer al...

Juist op dat ogenblik kwam de directeur, een rijzig man, met sneeuwwit haar en een paar ernstige ogen, achter zijn met goud omrande brilleglazen, de helder verlichte vestibule binnen.

Nauwelijks had hij Raffles gezien, en alleen reeds aan het verschrikte gelaat van de knecht begrepen wie hij was, of hij trad haastig op hem toe, voerde hem zijn particuliere spreekkamer binnen, waarvan hij de deur achter zich sloot en begon toen haastig, op gedempte toon sprekend, en zelf blijkbaar ten prooi aan de grootste opwinding, die hij blijkbaar slechts met moeite wist te onderdrukken:

— Zijt gij de vriend van mijnheer Burns?

— Ik ben Raffles. Wat is er met hem?

— Hij is verdwenen. Zoëven. Wij hebben nog geen kwartier geleden getelefoneerd naar het hotel, dat gij ons hebt opgegeven, voor het geval dat wij u iets te melden hadden.

— Daar ben ik vandaag niet geweest, zei Raffles op doffe toon, en nauwelijks de omvang beseffend van het onbegrijpelijke, dat de directeur hem daar had medegedeeld.

Hij had zijn gedachten nog niet verzameld, toen de oude geneesheer reeds weer begon:

— Uw vriend voelde zich vandaag zo goed, dat hij niet alleen vanochtend, maar ook vanmiddag een wandeling in de tuin heeft gemaakt. Welnu, van die tweede wandeling is hij niet teruggekeerd.

— Maar dan moet hij nog in de tuin zijn, riep Raffles uit, een weinig ongeduldig. Hij is misschien door een aanval van zwakte overvallen, hij zit misschien in een van de priëlen.

— Neen, zei de directeur, hoofdschuddend. De tuin is van begin tot einde grondig doorzocht. Voor alle patiënten geldt het voorschrift, dat zij een kwartier vóór het bezoekuur aanvangt, de tuin moeten verlaten, om hun kamers weer op te zoeken, en wij hebben voor uw vriend natuurlijk geen uitzondering mogen maken. Trouwens, als ik zijn karakter goed heb leren begrijpen, was hij er de man niet naar om iets te doen, dat strijdig zou zijn met de voorschriften van degenen, die voor zijn welzijn zorgen.

— Dat was hij ook niet, zei Raffles. Gij weet dus zeker, dat hij een kwartier voor het bezoekuur niet is teruggekeerd?

— Ik ben er volkomen zeker van. Gij ziet trouwens, dat de bomen en de struiken in de tuin niet zo dicht zijn, of de verpleegsters kunnen hem in zijn gehele omvang overzien.

— Ik begrijp niet... stamelde Raffles, heel ontdaan. Hij is dus niet weer naar zijn kamer teruggekeerd?

— Neen.

— Hoe kan men dat zo nauwkeurig weten?

— Omdat de kamerdeuren van de patiënten, die in de tuin wandelen, ook al volgens voorschrift, geopend moeten blijven, zolang ze uit zijn. De vertrekkenden van zijn klasse komen zonder uitzondering uit op een brede gang, waar zich elke minuut van de dag een verpleger of verpleegster ophoudt. Deze kan ook de enige trap in het oog houden, die naar deze gang voert, en hij of zij zou het hebben moeten zien, wanneer mijnheer Burns was teruggekeerd. En vergeet niet, dat zijn verdwijning reeds drie kwartier geleden is opgemerkt. Het is nu half vier, om kwart voor drie had hij in zijn kamer moeten zijn.

— En, wanneer is hij voor het laatst gezien?

— Omstreeks vijf minuten over half drie.

— Wandelden er veel patiënten in de tuin?

— Integendeel, zeer weinig. Het is vandaag tamelijk guur, en ik had alleen aan de bijna herstelden toegestaan, hun wandeling te maken.

— Kan men van de buitenzijde, ik bedoel van de straat af, de tuin binnengaan?

— Onmogelijk. De tuin heeft slechts een enkel, zeer smal hek, voor het uitdragen van allerlei afval, en bij dat hek heeft de gehele namiddag, zoals steeds, een portier gezeten, die zijn post geen halve minuut verlaten heeft. Overigens, waarom zou uw vriend zonder iets te zeggen, het ziekenhuis verlaten hebben? Waarom zou hij door dat hekje zijn gegaan, al had hij er kans toe gezien?

— Dat vrees ik niet, mompelde Raffles met gebalde vuisten. Wat ik vrees is, dat er door dat hekje anderen zouden zijn binnengekomen. Ik begrijp evenwel, dat dit volkomen ondenkbaar is, afgaande op hetgeen gij mij zoëven hebt verklaard.

— Ondenkbaar. Volkomen onmogelijk mijnheer. Men zou het hebben moeten zien.

— Het is dus onmogelijk, de tuin binnen te komen, anders dan door het hoofdgebouw?

— Volkomen onmogelijk.

— Het gehele gebouw is doorzocht?

— Van de kelder tot de zolder, niet eens, maar wel drie keren.

Raffles bleef een ogenblik in gedachten staan, bleek als een dode, en zei kortaf:

— Ik vraag u verlof de tuin even te mogen bezichtigen.

— Ik wist dat gij dit zoudt vragen, en het spreekt vanzelf, dat ge die toestemming hebt. Ik zal u zelf vergezellen, als gij er niets op tegen hebt. Wilt gij soms nurse Beetle ondervragen, die speciaal belast was met de verzorging van uw vriend?

— Gaarne, dokter. Maar laten wij geen tijd verliezen, verzoek haar, of ook zij ons vergezellen wil.

De dokter drukte op een belknop, de oude bediende trad weer binnen, nog geheel ontdaan door het gebeurde, hij kreeg enige korte bevelen, en een ogenblik daarna trad Joan Beetle binnen,

een knap meisje van zes- of zeven en twintig jaar.

Heel even bedekte een flauwe blos haar wangen, toen zij een blik wierp op de bezoeker, en toen stak zij hem de kleine hand toe, en zei met een stem, waarin ontroering trilde:

— Het spijt me zo verschrikkelijk mijnheer, ik weet, hoeveel gij van hem hield, evenveel als hij van u. Hij heeft mij zoveel van u verteld, en...

Zij plukte zenuwachtig aan haar sneeuw witte schort en vervolgde op een toon van wanhoop:

— Ik begrijp er volstrekt niets van. Ik wilde nu zo graag, dat ik hem maar niet verlaten had. Maar hij zag er al zo opgewekt en gezond uit, hij kon gemakkelijk alleen lopen.

— Verontschuldigd u niet, zuster, viel Raffles haar zacht in de rede. Wij begrijpen wel, dat gij er niets aan hebt kunnen doen. Overigens, als waar is wat ik vermoed, dan zou uw tegenwoordigheid toch niet hebben kunnen beletten, dat mijn vriend op zulk een zonderlinge wijze verdween. Maar hoe het gegaan is, ik verklaar, dat het mij volkomen raadselachtig is. Willen wij nu gaan? Zuster, ik verzoek u gezelschap.

Het meisje boog zwiingend het hoofd en het drietal verliet het vertrek, betrad de vestibule, volgde een brede gang met marmieren platen bevloerd, de directeur opende een brede, glazen deur, en na twee stoeptreden te zijn afgedaald, bereikten zij het middelste gedeelte van de tuin en sloegen aanstonds rechts af.

Een weinig verder dan de zijmuur was een eenvoudig hekje geplaatst, dat dwars over het hoofdpad liep, en slechts de bestemming had de hoogste afdeling van de middelste te scheiden.

De Directeur opende het deurtje, dat niet de geringste afsluiting had, maar door een veer dichtklapte, en nu bevonden zij zich in de wandeltuin, aangelegd bij wijze van een plantsoen, met heel achterin enkele barakken met waranda's.

— Zijn die doorzocht? begon Raffles aanstonds te vragen, op de barakken wijzend.

— Zij zijn doorzocht, mijnheer, maar uitsluitend om ons geweten gerust te stellen, want niemand kan daarbinnen treden, met uitzondering van degenen, die een sleutel hebben, de verpleegsters voor de besmettelijke ziekten, de geneesheren, en ik.

Raffles deed een dertigtal stappen langs het brede grintpad, liep om het middenperk heen, dat zeer groot was, en bleef toen staan voor het hoge hek, dat van de zijgevel van het ziekenhuis aan één stuk doorliep, achter het grote gebouw om, en pas weer eindigde bij de zijmuur aan de tegenovergestelde kant.

En de enige onderbreking daarin was het gebouw zelf, en het kleine hekje.

Maar aan deze kant was dat hekje niet, en het was volkomen raadselachtig, hoe men hier zou hebben kunnen binnendringen, nog vreemder, hoe men dan de tuin weer had kunnen verlaten.

Raffles bleef wel vijf minuten doodstil op dezelfde plek staan, steeds om zich heen ziende, en toen vroeg hij de Directeur eensklaps:

— Worden de paden iedere dag geharkt?

— Iedere dag.

— Zie dan dààr eens.

Raffles wees op een plek, niet ver van de plaats, waar zij stonden, waar het grint was omgewoeld, zodat zelfs hier en daar de zwarte aarde te zien kwam. Raffles liep vlug op de plek toe, zonder af te wachten wat de anderen zouden zeggen, bukte zich en bekeek de plek nauwkeurig.

Toen hij zich weer oprichtte, lag op zijn gelaat haat, woede en een grote angst.

— Hier heeft een worsteling plaats gehad, zei hij kortaf, toen de Directeur en Joan Beetle zich weer bij hem hadden gevoegd. De sporen op de grond laten dienaangaande geen twijfel. Heeft men in het geheel niet horen roepen of schreeuwen?

— Neen, mijnheer, antwoordde de directeur. Wij hebben gepoogd, ons ziekenhuis zo afgezonderd mogelijk te bouwen, maar het steeds toenemend verkeer veroorzaakt zoveel lawaai, dat wij

het binnenshuis toch niet zouden gehoord hebben, ook al was er om hulp geroepen. Evenmin is het denkbaar, dat de ontvoerders op klaarluchte dag over het hek zijn geklommen. Maar bovenal, want het is een feit, dat er zich juist op het ogenblik van de verdwijning maar heel weinig personeel aan deze zijde van het gebouw pleegt op te houden, en het is zeer wel mogelijk, dat de schurken van die omstandigheid op de hoogte zijn geweest, bovenal moeten uw vijanden, als er dan werkelijk van een ontvoering sprake is, toch begrepen hebben, dat uw vriend niet rustig zou blijven afwachten, tot er vijf of zes kerels over dat drie meter hoge, met scherpe punten bezette hek waren geklommen, maar natuurlijk aanstonds alarm zou hebben gemaakt.

— Is het niet mogelijk, opperde Joan Beetle op schuchtere toon, dat een hunner hem met een revolver in bedwang heeft gehouden, terwijl anderen over het hek klommen?

— Neen, zuster, antwoordde Raffles, die daar nog altijd met gebalde vuisten stond, het voorhoofd in rimpels. Wat gij daar zegt, is onmogelijk. Zelfs de stoutmoedigste schurken zouden zo iets niet wagen.

— Maar mijn waarde heer, begon de Directeur opnieuw, wij mogen toch alleen maar rekening houden met hetgeen menselijkerwijs gesproken, mogelijk is. Over een hek zijn ze niet heengeklommen, door het huis kunnen ze niet zijn binnengekomen, en daar er geen deur in het hek is...

— Weet gij wel zeker, dat er geen is? hernam Raffles, zonder zelfs het hoofd op te heffen.

De plek, waar het drietal nu stond, bevond zich op nauwelijks twee meters afstand van het hoge hek, en was daarvan gescheiden door een smal perk, met een grasrand omzoomd.

Want het grintpad maakte hier een flauwe bocht, en dit was de plek, waar het de straat het dichtst naderde.

Met een paar stappen was Raffles over het smalle perk heen, greep een der spijlen van het hek, en trok het met kracht naar zich toe.

Met een kreet van verbazing en schrik bemerkten de directeur en de verpleegster, dat een klein gedeelte van het hek, bijna twee meter hoog, en acht decimeter breed, als een soort deur openging, en zij moesten dicht naderbij komen, alvorens zij konden zien, hoe dit gedeelte draaide om een paar zeer primitieve scharnieren, die niets anders waren dan twee stukken stevig ijzerdraad, op behoorlijke afstand van elkander, om een spijl van twee van de dwarsstangen gewikkeld.

Het zou zeker niet mogelijk geweest zijn deze gelmproviseerde deur meer dan driemaal te openen, zonder dat deze zogenaamde scharnieren het zouden begeben, maar dat behoefde ook niet, want éénmaal was voor de sluwe schurken ruimschoots voldoende geweest.

Raffles had de deur weer dichtgeduwd zodat er bijna niets meer van te zien viel, en zei met een bitter lachje tot de directeur, die bleek van schrik en verbazing naast hem stond:

— Het zal u thans wel zo klaar als de dag zijn, en ik had iets dergelijks wel verwacht. De schurken hebben vijf dagen de tijd gehad, om de gewoonten van het ziekenhuis en van zijn patiënten nauwkeurig te bestuderen.

— Maar, die deur...? stamelde Joan.

— Wel, die is natuurlijk gister nacht pas gemaakt.

De verpleegster, die verbleekt was, toen Raffles gesproken had, hernam op zachte toon en met gebogen hoofd:

— Maar er wordt toch de ganse nacht in het ziekenhuis gewaakt. Moet zoiets niet gehoord zijn?

Als enig antwoord haalde Raffles een étui van zacht leder te voorschijn, hetwelk een aantal fijne instrumenten bevatte, nam er een spanzaagje uit, dat wel op kinderspeelgoed geleek, smeerde een vette zelfstandigheid uit een klein blikken doosje op een der stangen van het hek, en zette de zaag tegen de ijzeren spijl.

Met onbegrijpelijke snelheid drongen de fijne tandjes van het geharde staal door het ijzer, zonder dat er iets meer te horen was dan een zwak knarsend geluid, als het slijpen van een potlood.

— Nu kunt ge zelf beoordelen, zuster, of men dit zwakke geluid zou hebben gehoord, zelfs des nachts, op een afstand, die wel honderd maal groter is dan die, waarop gij u thans van het hek bevint.

Met opeengeklemd lippen had hij het zaagje weer uit de zaagsnede losgemaakt, ontspannen, en weer in het étui geborgen.

En nu zei hij kortaf:

— De ontvoerders kunnen dit werkje gemakkelijk in tien minuten hebben opgeknaapt. En toen de deur eenmaal bestond, was de rest kinderspel. Alles moest natuurlijk bij verrassing gaan, en hun maatregelen waren goed genomen. Zij kwamen met vijf of zes man in een gesloten auto, die zij bij de deur in het hek parkeerden, juist op het ogenblik, dat mijn vriend zich daar vlak bij bevond. Deze dacht natuurlijk aan geen kwaad, hoe zou hij ook, waar hij zich door het hek beschermd moest wanen, en het volgende ogenblik waren de kerels al uit de auto gesprongen, hadden de deur in het hek opengeduwd, en zich op mijn vriend geworpen, voor deze van zijn verbazing bekomen was. Dat hij zich nog heeft trachten te verzetten, bleek duidelijk genoeg uit het omgewoelde grint.

— Maar, als die mannen hem kwaad wilden doen, hadden zij hem dan niet veel gemakkelijker door het hek heen met een revolvershot kunnen doden? vroeg Joan op zachte toon.

— Zij wilden hem niet dood hebben, zuster, levend moesten zij hem in handen krijgen, antwoordde Raffles op sombere toon.

— Maar waarom? vroeg de directeur.

— Om mij te pakken te kunnen krijgen, antwoordde Raffles kortaf.

Hoofdstuk IV

DE CEL

Brand ontwaakte uit een toestand van verdoving, met een doffe pijn in het hoofd.

Slechts langzaam keerden zijn gedachten in zijn volle helderheid tot hem terug.

Hij opende zijn ogen en bewoog zijn handen.

Hij bemerkte aanstonds, dat hem dit slechts gedeeltelijk gelukte en hij meende het zachte rinkelen van een ketting te horen. Hij begreep, dat zijn polsen geboeid waren.

Zien kon hij het niet, want het was volkomen duister in het vertrek waar hij zich bevond.

Doch niet geheel en al, want hoog boven zijn hoofd drong een scherp omlijnde, vierkante lichtbundel door een kleine opening in de muur naar binnen, en tekende op de tegenovergestelde muur een helder witte rechthoek af, met een kruis er op. Dat licht drong dus blijkbaar door een met tralies voorziene opening.

Het moest dus nacht zijn, begreep hij onmiddellijk.

En toen keerde de herinnering langzaam terug aan wat er vroeger op die dag geschied was.

Hij wandelde opnieuw in de tuin, opgewekt door het vooruitzicht, de volgende dag die plek te kunnen verlaten, die hem om velerlei redenen onbehagelijk was; hij zag weer de grote, donkergroen

gelakte limousine aanrijden, dan het openvliegende hek, vier, vijf mannen, die tot zijn grote verwondering dwars door dat hek naar binnen drongen, het plotselinge besef van het naderend gevaar, de korte maar hevige worsteling, en tenslotte de slag, die hem half verdoofde, en hem in duisternis dompelde.

Langzaam werd zijn begrip helderder. Hij bevond, dat hij lag uitgestrekt op een soort rustbank, van ruwe planken gemaakt, en bedekt met een dunne matras.

De witheid van het vierkant daarboven bewees, dat de muren gekalkt waren, en de plaatsing van het kleine raamgat bracht hem tot de overtuiging, dat hij zich in een kelder bevond.

Daarop wees ook de betonnen vloer, die hij onder zijn voeten voelde, toen hij niet zonder moeite overeind kwam zitten.

Want hij gevoelde zich nog duizelig en hij had een ellendige smaak in de mond, wat hem deed veronderstellen, dat men hem een of ander bedwelmend middel tussen de lippen had gegoten, zodra hij naar de auto was gesleept.

Hij dacht hier nog over na, toen de ruimte plotseling helder verlicht werd.

Het geschiedde zo onverwacht en het licht was zo schel, dat hij snel de ogen moest sluiten, die half verblind waren door die klaarheid.

Heel langzaam durfde hij ze weer opendoen, telkens nog met de oogleden knipperend en nu kon hij zien waar hij zich bevond.

Het was een vrij ruime kelder, waarvan de hoogte de grootste afmeting was. Want die bedroeg minstens vijf meters. De vloer was omstreeks vier meter lang en drie breed.

Er stond geen ander meubelstuk dan de rustbank, waarop hij lag uitgestrekt met geboeide handen, alsof het mogelijk zou zijn, uit deze kelder te ontsnappen.

Vlak tegenover de rustbank begon, in het midden van de muur, een trap van acht treden, die voerde naar een deur, poortvormig, en met ijzer overvloedig beslagen.

Ongeveer in het midden van de zoldering bevond zich de krachtige elektrische lamp, die zoëven blijkbaar van buitenaf was ontstoken.

Hij begreep wel, dat dit een doel had gehad en daarin bedroog hij zich ook niet, want een ogenblik later knarste een zware sleutel in het slot, grendels werden met veel lawaai teruggeschoven en de deur ging open.

Onwillekeurig maakte Brand een beweging, om een paar stappen in de richting van de trap te doen, en nu pas bemerkte hij, dat ook een van zijn benen door middel van een vingerdikke enkelboei door een ketting van bijna een meter lengte aan de muur was vastgeklonken.

De deur ging langzaam open, naar buiten toe, zoals hij dadelijk opmerkte, en een paar zwarte ogen gluurden een kort ogenblik door de deurkier, toen werd een gelaat zichtbaar, en toen het gehele lichaam van een man, die een ogenblik boven aan de trap bleef staan, om naar de gevangene te kijken, en tenslotte de trap kwam afdalen, blijkbaar steeds op zijn hoede, en niet gerust alvorens hij er zich van overtuigd had, dat Brand nog altijd geboeid was, en niet in staat om zich verder dan een meter van zijn rustbank te verwijderen.

De man droeg een ronde thermosfles en een tamelijk grote hengselmand, waarin zich blijkbaar enige levensmiddelen bevonden, want Brand zag een brood boven de rand uitsteken.

— Kom binnen, mijnheer, zei Brand haastig en op hoffelijke toon. Ik moet in u zeker mijn lijfsteward begroeten, en ik wil u niet verhelten, dat ik verlangend naar uw komst heb uitgekeken.

De man, die de thermosfles onder het bereik van Brand had neergezet, zonder het te wagen zelf dichtbij te komen, gluurde de gevangene nieuwsgierig aan en bromde toen:

— Zo, zo, dat is dus de beroemde vriend van John Raffles. Nu, eindelijk hebben wij je dan.

— Dat schijnt voor u een oorzaak van grote voldoening te zijn? vroeg Brand op dezelfde hoffelijke toon.

— Van bijzonder grote voldoening, antwoordde de cipier grijnzend. En nou zou ik maar niet al te veel praatjes maken, en liever wat eten, want je zult aanstonds je krachten wel nodig hebben, denk ik.

— Wel, een gebraden haantje, een slok goede bourgogne, een Italiaanse salade zouden mij wel aanstaan, riep Brand uit. Maar wat moet ik zien? Lauwe, slappe thee? Droog brood? Onthalt de bende van het Kwade Oog aldus hare gasten?

— Jij schijnt een grappenmaker te zijn, zei de cipier grinnikend. Ik geloof niet, dat je over een kwartier ook nog zult lachen.

— Maar mijn waarde heer, ik lach volstrekt niet, integendeel, riep Brand verontwaardigd uit. Geloof je soms, dat het aangenaam is te worden getrakteerd op slap thee-aftreksel en droog brood, als men rekent op wijn en gevogelte?

— Neem dit maar, en praat niet zoveel, viel de cipier hem grommend in de rede, terwijl hij het brood, een stuk koud vlees op een bord, en een homp kaas, benevens een mes en een vork op de rustbank legde.

— Maar dat valt mee! riep Brand uit. Vlees en kaas, het is in ieder geval beter dan niets. Zal ik van uw aangenaam gezelschap blijven profiteren, terwijl ik soupeer, of...

— Schiet op, praat niet zo veel, en reken er op, dat je over een kwartier gehaald wordt, om voor de Raad van Zeven te verschijnen.

Brand had dit verwacht, en hij wist zijn kalmte te bewaren, ofschoon hij maar al te goed wist, wat dat te betekenen had en wat zijn lot zou zijn.

De Raad van Zeven was een soort veemgericht, bestaande uit een kapitein, twee luitenanten en vier van de meest vooraanstaande leden van de bende van het Kwade Oog.

Van de beslissingen van dit Hooggerechtshof was geen verhaal, en zij kenden slechts één straf: de dood.

En deze dood, niet zonder meer, door de kogel. Neen, er bestond een ganse lijst van doodstraffen, die werden toegepast, naar gelang van de ernst van het gepleegde misdrijf.

En zelfs de meest geharde schelmen spraken niet anders dan fluisterend en met een huivering van ontzetting over sommige martelingen, die werden toegepast.

Brand wist dit alles bij ervaring, uit vroegere ondervindingen en toch verbleekte hij niet.

Hij had wel aanstonds beseft, waarom de schurken hem niet eenvoudig hadden neergeschoten door het hek. Ze koesterden de hoop, van de trouwe vriend van Raffles, geheimen te kunnen ontlokken, waarvan de openbaarmaking het einde van de Grote Onbekende zou betekenen.

Dit alles wist Brand even zeker, alsof het hem gezegd was. Even goed kende hij zijn eigen gemoed, en hij wist, dat hij kalm de dood tegemoet zou gaan, als het zo moest zijn om Raffles te kunnen redden.

Hij had zijn leven aan Lord Lister te danken, niets was natuurlijker dan dat hij het hem ook weer zou offeren,

als het nodig was.

Hij brak met zijn geboelde handen het brood door, en sneed een paar schijven van het vlees, terwijl zijn bewaker, met zijn bos sleutels in de hand, op de onderste trede van de trap had plaats genomen. Terwijl hij at, nam Brand de kerel eens op.

Het was een klein, mager mannetje, met een gezicht als een uitgedroogde appel, en waarvan de spieren onophoudelijk in beweging waren.

Hij had nog maar drie of vier tanden over, ofschoon hij nauwelijks vijftig jaar kon zijn.

Hoewel Brand geen ogenblik in ongewisheid was aangaande het lot, dat hem te wachten stond, at hij met smaak, en zoveel hij kon. Wie kon zeggen hoeveel er aanstonds van zijn uithoudingsvermogen gevraagd zou worden?

Nu en dan nam hij een teug uit de thermosfles, en de thee was wel niet sterk, maar in ieder geval warmer dan hij verwacht had. Hij had eigenlijk niet anders verwacht, daar uit de woorden van zijn zonderlinge cipier voldoende gebleken was, dat men zijn dood niet wenste, tenminste voorlopig niet.

Onder het eten dacht hij aan Raffles, en aan de grote angst, waarin deze trouwe vriend zou verkeren, zodra hij zijn verdwijning zou vaststellen.

Dat Raffles onmiddellijk al het mogelijke en zelfs het onmogelijke in het werk zou stellen om zijn verblijfplaats op te sporen en hem te bevrijden, twijfel daaraan kwam zelfs niet bij hem op.

En het was ook wel zeker, dat Raffles door zijn schrandrheid, die hem, als hij gewild had, tot een der beste detectives, en waarschijnlijk wel de beste ter wereld zou hebben gestempeld, binnen tien minuten tijds de zo schrandr bedachte en bekwaam aangebrachte deur in het ijzeren hek zou hebben gevonden.

Aangaande de wijze, waarop de ontvoering had plaats gehad, zou Raffles niet lang in het onzekere verkeren.

Maar wat hielp het, wanneer hij volstrekt niets wist en ook niet weten kon van de plek, waarheen de ellendelingen hun slachtoffer hadden vervoerd?

Maar Raffles zou niet stil zitten, geen rust kennen, voor hij alle mogelijkheden had uitgeput.

Dit alles overwoog Brand, terwijl hij at van het brood en het vlees, onder het rammelen van zijn boeien, terwijl de cipier aandachtig toekeek.

En hij bedacht, hoe gemakkelijk het voor hem geweest zou zijn, dat kleine mannetje zelfs met zijn geboeide vuisten neer te slaan, wanneer zijn been slechts niet aan de muur gekluisterd was.

Het was alsof de kleine bewaker zijn gedachten kon raden, want hij merkte grinnikend op:

— Ja, daar is op gerekend, jonge man. We hebben niet voor niets met Raffles en zijn vrienden kennis gemaakt, en wij kennen hun streken.

— Ik zal het opvatten als een compliment, zei Brand met een korte buiging. En nu ben ik gereed. Ik zal maar niet vragen, om dessert, of zelfs om een vingerbakje, want ik vrees, dat gij mijn verzoek zoudt afwijzen. Heb je soms een sigaret bij je? Ik geloof, dat men mij letterlijk alles heeft afgenomen, tot mijn sigarenaansteker toe.

De kleine cipier keek hem een ogenblik wantrouwend aan, haalde toen de schouders op, nam een sigaret uit zijn zijzak, die er vol van scheen te zijn, en wierp ze Brand op veilige afstand toe.

— En nu een lucifer, als ik verzoeken mag, vervolgde Brand op vriendelijke toon. Je zult toch zeker niet willen, dat ik deze kostelijke sigaret bij wijze van pruim consumeer?

De kleine man bromde even en grabbelde in zijn zakken, nog altijd op de onderste trede van de betonnen trap gezeten.

Hiindelijk vond hij een doosje waslucifers, dat hij Brand toewiesp.

Met de sigaret al tussen de lippen bukte Brand zich en raapte het doosje van de grond.

De kleine man had intussen zijn horloge geraadpleegd en stond nu haastig op.

— Over vijf minuten zullen ze je komen halen, maak voort.

— En zou je me willen dwingen, vriend, zulk hoogstaand gezelschap te ontvangen in zulk een omgeving? Je zult me, hoop ik, wel eerst bevrijden van de overblijfselen van dit kostelijk souper?

De cipier bromde weer iets onverstaanbaars en strekte een hand uit naar de thermosfles.

Sneller dan de gedachte sprong Brand, die zich gehouden had, alsof hij zijn sigaret aanstak, zo ver naar voren, als de lengte van de ketting aan zijn been hem wilde veroorloven en sloeg de cipier met alle kracht, waarover hij kon beschikken, met beide gebalde vuisten op het hoofd.

De man slaakte een schorre kreet, tuimelde terug, viel met een slag op de grond en bleef onbewegelijk liggen.

Brand zag, dat hij slechts verdoofd was en hij begreep, dat hij snel zou moeten handelen, wilde hij tenminste enige kans lopen uit deze val te ontsnappen.

De cipier was zover achteruit getuimeld, dat Brand zich op zijn knieën moest werpen en pas een voet van de man beet kon krijgen, toen hij zich zo lang mogelijk uitrekte, zodat de enkelboei zijn vel schaafde.

Hij trok de bewusteloze snel naar zich toe en begon met koortsachtige haast zijn zakken te doorzoeken.

Hij vond achtereenvolgens een browsing van groot kaliber, een klein bosje zeer goede lopers, een paar brieven, die hij voor alle zekerheid bij zich stak, een zaklantaarn en een honderd dollar aan papieren geld, zo maar los in verschillende zakken gepropt.

Allereerst maakte hij zich meester van

het kostbare wapen en toen probeerde hij zo snel hij kon, de lopers op het slot van zijn zware boeien.

Hij moest er wel acht gebruiken, voor de boeien eindelijk van zijn polsen afvielen, en twee kostbare minuten waren verstreken.

Met de enkelboei was het nog heel wat moeilijker, want het bleek hem, dat deze niet door middel van een slot was dichtgemaakt, maar tijdens zijn bewusteloosheid om zijn enkel was heenge-smeed.

De schakels waren wel bijna een vinger dik en een ogenblik balde hij in machteloze teleurstelling de vuisten.

Het was een lastig werk, zo in deze gewrongen houding, maar het staal van de vijl drong toch zienderogen in de dikke schakel door.

Eensklaps hield hij op en hief het hoofd op om te luisteren.

Hij hoorde schreden naderen van een vrij groot aantal mannen, naar het hem toedacht.

Hij bukte zich opnieuw en met grote snelheid ging het vijltje heen en weer terwijl de gleuf nu zo diep was, dat de schakel bijna in zijn geheel was doorgevijsd.

Maar de schreden waren dan ook op nog slechts weinige meters van de deur verwijderd en Brand begreep, dat de volgende seconden over zijn lot zouden beslissen.

Hij stond op en gaf een hevige ruk

aan de ketting. Met een knappend geluid sprong de schakel; alleen de boei bevond zich nog slechts om zijn enkel boven de broekspijp. Hij was vrij! Althans, hij kon zich vrij bewegen.

Met een snelle beweging duwde hij met de voet het lichaam van de cipier een weinig terzijde, want deze lag nu juist voor de betonnen trap en degenen, die de deur zouden openen, zouden het bewusteloze lichaam natuurlijk aanstonds moeten zien.

Maar die aanraking scheen bij de kleine man het bewustzijn weer op te wekken, want hij bewoog zich, lichtte even het hoofd op en keek suffig naar zijn gevangene, die hem dreigend toebeet:

— Als je een beweging maakt of een kikk geeft, heb je de langste tijd geleefd. Ik heb je propeschlieter.

De mannen daar boven stonden nu stil voor de deur en Brand had nog juist even de tijd op de rustplank plaats te nemen en zijn handen en voeten zodanig te plaatsen, met de boeien weer om zijn polsen, dat men zijn bevrijding niet aanstonds zou opmerken. In de rechterhand echter hield hij de browning gekneld, die tussen zijn aaneengesloten knieën verborgen was.

Hij zat een weinig voorovergebogen, als in diepe verslegenheid, maar toch zo, dat hij de deur goed in het oog kon houden.

Het volgende ogenblik ging deze open, en hij zag vier of vijf mannen, die een ogenblik zwijgend op hem neer keken.

Hoofdstuk V

VOOR DE BLOEDRAAD

Het waren alle krachtige mannen en zij waren ook uiterst voorzichtig, want er was er een, die niet de kolf van een revolver of browning omklemd hield.

— Zeker mensen, die met Raffles te maken hebben gehad, overwoog Brand, die zijn kansen tot redding aanstonds aanmerkelijk zag dalen.

Hij zag ook, dat de ogen van de cipier strak op hem gericht waren en dat het gedrochtelijke kereltje zeker aanstonds zou gaan schreeuwen, wanneer hij dat zonder gevaar voor zijn leven dacht te kunnen doen.

Dat misbaksel had natuurlijk ook het opengaan van de deur gehoord en begrepen, dat zijn makkers op het punt stonden, de kelder binnen te gaan.

Wel twee minuten bleven de mannen daar boven staan, klaar om te schieten, en toen klonk de bevelende stem van de voorste man:

— Houd je handen omhoog.

Brand klemde de browning tussen de knieën en hief zijn handen op, met de boeien om de polsen, die nu niet gesloten waren, zodat hij wel genoodzaakt was, ze met de vingers dicht te houden.

— Spreid je vingers uit, beval de man daarboven en tegelijkertijd hief hij langzaam zijn browning op.

Brand begreep wel, dat hij moest gehoorzamen. Hij spreidde de vingers uit en moest dus de boeien loslaten. Een er van bleef om zijn pols zitten, maar

de andere gleed omlaag, schaarde open en viel met een klétterend geluid omlaag.

De man daarboven liet een kort lachen horen en zei:

— Heel knap gedaan. Waar is Yellow Devil?

— Pardon, mijnheer, ik geloof niet, dat ik de eer heb iemand van die naam te kennen, antwoordde Brand kalm.

— De bewaker, die je je eten heeft gebracht, hernam de man boven aan de trap, terwijl hij een paar treden lager kwam, aanstonds door de anderen gevolgd.

— Zwijs maar, ik zie zijn voeten al, hij schijnt van de vermoeienissen van zijn werk uit te rusten. Yellow Devil, sta maar op, als je tenminste kunt en als onze man zich waagt te verroeren, dan wordt deze cel zijn graf.

Een ogenblik dacht Brand er aan, snel de browning te grijpen en zoveel van de bandieten neer te leggen, als hij slechts kon, in de hoop, dat hij daardoor verwarring zou stichten en zou kunnen vluchten.

Maar aanstonds zag hij het onzinnige van dit plan in.

Hij zou één schot kunnen lossen, misschien twee, maar dan zou zijn eigen lichaam ook al met kogels doorboord zijn.

Een bitter gevoel van teleurstelling maakte zich van hem meester, toen hij

bedacht, dat een paar minuten verschil voor hem de vrijheid had kunnen betekenen.

Met behulp van de sleutelbos van de cypier zou hij er zeker in geslaagd zijn, deze gevangenis te verlaten, misschien wel haar geheimen te doorgronden en op deze manier Raffles een grote dienst te bewijzen.

Het bleef enige weinige ogenblikken stil en toen klonk opnieuw de bevelende en dreigende stem van de aanvoerder vergezeld door een veelbetekenende beweging met de browning:

— Wat houd je daar tussen je knieën gekneld?

— Mijn pijp, waarde heer. Het is een kostbaar erfstuk en...

— Doe je knieën van elkander en laat dat kostbare erfstuk vallen, of anders zullen wij je een pijp te roken geven, die heel wat lekker zal smaken.

Drie of vier vuurwapens gingen tegelijk de hoogte in en het volgende ogenblik gleeed de browning tussen Brand's knieën weg en viel kletterend op de stenen vloer.

Yellow Devil, nu weder geheel tot zichzelf gekomen, sprong er met de vlugheid van een aap op toe, stak het wapen weer in zijn zak en wilde de gevangene een hevige vuistslag geven, dol van woede en vernedering, in de overtuiging, dat hij dit al ongestraft kon doen.

Maar Brand gaf er hem de gelegenheid niet toe. Een geweldige vuistslag deed de aanvaller in een hoek rollen, waar hij opnieuw bleef liggen, lang uitgestrekt en met gesloten ogen.

Maar de anderen waren nu reeds beneden en omringden hem.

Met ogen, die van woede flikkerden, kwam de aanvoerder dreigend voor de gevangene staan, hield hem de gebalde vuist onder de kin en beet hem toe:

— Nu is het genoeg. Geen teken van verzet meer, of het zal je berouwen. Mannen, boelt hem opnieuw.

Met de lopen van twee revolvers tussen de ribben moest Brand dan ook toelaten, dat de boeien hem opnieuw om de polsen werden gedaan.

— Voert hem weg, beval de aanvoerder.

Terwijl vier mannen hem in hun midden namen, keek Brand de man, die het bevel scheen te voeren, eens aandachtig aan.

Het kwam hem voor, dat hij dat brede gezicht met die roofdierkaken al eens eerder had gezien, vrij lang geleden, wel minstens een paar jaren.

En de herinnering doemde bij hem op aan een hevig gevecht in een dievenkelder, in deze zelfde stad, tijdens de strijd met de Bende.

De man was toen gevangen genomen, was door de politierechter gehoord en had een jaar gevangenisstraf tegen zich horen eisen.

En plotseling viel Brand de naam van de kerel in, een Ier, Pad Harley. Het kwam hem echter voor, alsof Harley hem in het geheel niet herkende, en dat was niet zo verwonderlijk, want tijdens dat hevige gevecht, twee jaren geleden, was Brand vermomd geweest.

Intussen had het kleine troepje de trap reeds bestegen en Brand voelde zich stevig vastgehouden door twee van zijn bewakers, terwijl er twee achter hem gingen en twee de weg schenen te wijzen.

De massieve deur bleek uit te komen op een gang, vrij helder verlicht, kaarsrecht, en die over een lengte van meer dan vijftig meters onafgebroken doorliep. Aan het einde bevond zich wederom een trap van zeven treden, en toen zij die hadden bestegen, begreep Brand, dat hij zich thans op gelijke hoogte van de straat moest bevinden.

Weer een korte gang, ditmaal vrij duister, oud en vochtig, een sterke deur aan het einde; hier stond het troepje stil en Pad Harley trad op eigenaardige wijze toe op de deur.

Het moest een afgesproken sein wezen, want hoog boven de deur werd een klein luikje voorzichtig geopend, een lichtbundel drong naar buiten en speelde voor een ogenblik over de gezichten der zeven mannen. Het luikje ging weer dicht en een ogenblik daarna werd de deur geopend door een lange, zware

kerel met een gezicht als een bejaarde marmot en vol pokputjes.

Brand sloeg slechts weinig acht op hem, maar nam aanstonds het vertrek op, waarheen hij thans gebracht werd.

Het was een kamer, die meer op een zaal geleek en een sombere indruk maakte op iedereen, die er binnen kwam.

Want de muren waren bespannen met een dof zwarte stof, die slechts hier en daar, gans onregelmatig, het embleem vertoonde van de Bende, een woest staarend oog, met een dreigende uitdrukking.

Die ogen waren van verschillende grootte en hun uitwerking was hulveringwekkend.

Voor zover Brand kon nagaan, bij de eerste blik, bezat het vertrek geen andere uitgang dan die, waardoor hij was binnengetreten.

Het vertrek was verlicht door middel van elektrische lampen, die gloeiden in metalen lantaarns, zes in getal aan kettingen neerhangend van de hoge zoldering.

Er stonden ten hoogste vier of vijf stoelen in de kamer, uitgezonderd die, welke zich in een rij bevonden achter de lange, met een zwart kleed bedekte tafel, die zich ongeveer in het midden van de zaal bevond.

Voor de plaats van de voorzitter lag een spitse dolk, van een elgenaardig maaksel.

Middenin het kleed was door een vaardige hand wederom het Teken van de Bende geborduurd, in gouddraad en wit en zwarte zijde.

Brand had zich vast voorgenomen, geen spoor van vrees te vertonen en hij liep dan ook regelrecht op de tafel toe en stond nu op een paar meters afstand daarvan stil, terwijl hij de voorzitter strak aankeek.

De man had een gelaat, dat men niet zo spoedig vergeet en hij had ogen van een zo zonderling lichtgrijs, als Brand ze nog nimmer te voren gezien had.

Wel bij sommige dieren, bijvoorbeeld bij sommige soorten konijnen, had hij dat lichtende, bijna witte grijs opgemerkt. De pupillen waren buitengewoon klein, en het grijs was door een smal, zwart

randje omgeven.

Maar overigens geleek de man allesbehalve op een konijn. Op zijn gelaat lag een koele wreedheid te lezen.

Het bleef enige tijd stil in het grote vertrek, nadat de mannen, die de gevangene binnen hadden gebracht, zich in een halve kring om hem heen hadden geschaard, en toen begon de Voorzitter, met een hoge, doordringende stem:

— Wie zijt gij?

— Wel, dat is een vreemde vraag, was het antwoord van Brand. Neemt gij lieden gevangen zonder te weten wie zij zijn?

De grijze ogen kregen een boosaardige uitdrukking, toen Dave Sand, zo luidde de naam van deze kapitein, kortaf hernam:

— Ik zou je in je eigen belang aanraden, geen grappen te maken, en mij ronduit te antwoorden op de vragen, die ik je zal stellen. Je bent een vriend van John Raffles?

— Zo is het.

— Je weet waar hij zich hier in de stad ophoudt?

— Zeker.

— Je weet ook, waar zich zijn vlugmachine bevindt?

— Ongetwijfeld.

— Je zult ons die beide plaatsen aanwijzen.

Brand haalde spottend even de schouders op en antwoordde:

— Kom, kom, waarde heer, voor wie ziet ge mij nu toch wel aan? Gij kunt die vragen toch niet in ernst gemeend hebben?

— Ze zijn zo ernstig gemeend, Brunt, of hoe anders je naam mag zijn, dat je leven er mee gemoeid is.

— Het is mogelijk, maar ik zal u moeten teleurstellen; gij zult de plek, waar Raffles zich ophoudt, uit mijn mond althans niet vernemen.

Er kwam een vals lachje om de dunne lippen van Dave Sand, toen hij hernam:

— Je denkt misschien wel, dat hij je kan komen redden?

— Och, dat kan niemand vooruit zeggen. Gij hebt hem leren kennen, gij weet

dus, dat hij zeer schrander en stoutmoedig is.

Dave Sand werd doodsbleek, en zijn vingers speelden zenuwachtig met de dolk, die voor hem lag.

— Ik weet niet, of het verstandig van je is, op deze plek, die hoedanigheden van Raffles ter sprake te brengen, man, zei hij op doffe toon. En als je soms denkt, dat je hulp kan worden gebracht, dan vergis je je.

Hier trad Pad Harley een stap naar voren en zei op onderdanige toon:

— Als ge mij toestaat een opmerking te maken, kapitein, de kerel had nog maar twee minuten nodig gehad, om te ontsnappen, toen we hem zoëven kwamen halen. Hij had zijn boeien zowel als zijn ketting weten los te maken, en Yellow Devil tegen de grond geslagen. De stumper ligt nu beneden in de kelder nog in een hoek en hij is er lelijk aan toe. Wij kwamen juist bijtijds, om...

Dave Sand keek de Ier met flikkerende ogen aan en sloeg met de gebalde vuisten op tafel, terwijl hij schreeuwde:

— Dat is dus de wijze, Pad Harley, waarop jij de gevangenen bewaakt, die voor de Moloch van het grootste belang zijn? Wees maar blij, dat het zo is afgelopen, ik zou geen cent meer geven voor je leven, als deze man ontsnapt was. Ga terug.

Doodsbleek en met knikkende knieën, deed de Ier weer een stap terug, want hij wist maar al te goed, dat de kapitein de waarheid had gesproken.

Sand keek Brand nog eens strak aan en beval toen:

— Steek je armen recht vooruit.

Glimlachend gehoorzaamde Brand.

De kapitein overtuigde zich, dat de boeien stevig gesloten waren, en toen hij zich dienaangaande gerustgesteld had, vervolgde hij:

— Wij zullen niet al te veel tijd verliezen. Je weigert, ons de verblijfplaats van Raffles te noemen, en van die andere man, die hem altijd helpt in de strijd tegen ons genootschap?

— Ik weiger, antwoordde Brand be-
daard.

— Weet je, dat wij je kunnen dwingen?

— Ik weet ongeveer alles wat je zoudt kunnen proberen, maar dat zou je niet baten, hernam Brand met vaste stem. Ik weet waarop je doelt. Je gelooft mij alles omtrent Raffles te kunnen ontlokken, door mij te martelen, nietwaar?

— Dat geloof ik inderdaad, zei Sand koeltjes.

— Welnu, dan zeg ik je, dat je je vergist, riep Brand uit. Met welke mannen denk je dan eigenlijk te strijden? Liever beet ik mijn tong af, dan je Raffles' geheimen te verraden.

Sand gaf geen antwoord, maar bleef zijn gevangene gedurende enige ogenblikken zwijsend aanzien.

Ofschoon hij inwendig van woede kookte, zei Dave Sand na enige tijd op ijskoude toon:

— Wij zullen wel zien hoever je geestkracht strekt. Wij hebben middeltjes, die al zeer velen aan het praten hebben gebracht. Voert hem naar de bekende kamer, mannen, en past het Eerste Middel toe.

Brand werd wederom door krachtige vuisten aangegrepen, en voelde zich uit het vertrek duwen, door dezelfde korte gang, een ogenblik later stonden zij voor een poortvormige deur, voorzien van zware bouten, en met ijzer beslagen.

Een van de mannen had de deur met een zware sleutel geopend, en nu traden allen een kelderachtig vertrek binnen.

Hij zag dadelijk tegenover de deur een toestel, dat bij nadere aanschouwing een soort brits bleek te zijn, van zeer zware balken, onderling door dwarsijzers verbonden, en door middel van dergelijke ijzers onwrikbaar in de betonnen vloer bevestigd.

Aan alle kanten bevonden zich ijzeren ogen, en aan die ogen waren stevige, dikke riemen bevestigd.

De volgende gewaarwording bereikte hem niet door zijn ogen, maar door zijn huid, het was een gevoel van grote warmte.

Hij begreep niet aanstonds waar die hitte vandaan kwam, tot hij toevallig de blik naar boven wendde, en toen

dicht bij de zoldering, ongeveer midden boven de rustbank, een voorwerp zag, waarvan hij de betekenis niet aanstonds begreep.

Het zag er uit als een grote, ijzeren pot, schuin opgehangen boven een soort ijzeren comfoor, dat met gloeiende kolen gevuld was, of waarin een gas brandde, dat kon hij niet duidelijk onderscheiden.

Wel zag hij, dat de ijzeren pot een soort tuit had, of een uitsteeksel met een kleine opening er in.

Pad Harley, die zijn blik gevolgd was, grinnikte op een gemene wijze, en zei toen:

— Is onze uitvinding niet aardig? Begrijp je het wel? Nog niet? Nu, het zal je gauw genoeg duidelijk worden. Bindt hem vast, mannen.

Brand begon een wanhopige strijd, hij vocht om zijn leven, maar het duurde geen vijf minuten, of hij lag hijgend, bloedend, uitgestrekt op de brits; zijn geboeide handen werden achter zijn hoofd met een riem vastgemaakt, en andere riemen bonden de rest van zijn lichaam onwrikbaar vast op het houten bed.

Toen boog de Ier zich over hem heen, schudde zijn vuist voor zijn gelaat heen en weer, en zei toen met een vals lachje:

— En nu mag je wel weten, wat er gebeuren zal. Je kunt nu zo prettig naar boven zien en alles goed bekijken. Zie je die pot? Het is het loodreservoir van een afgedankte zetmachine. Wel eens van gehoord? Wel ja, jij bent zo knap. Er zit lood in, maar vloeibaar lood, kokend lood, begrijp je wel? Het wordt op een behoorlijke temperatuur gehouden door die gasbrandertjes, en als wij weggaan, dan zetten wij het mooi in werking. Uit dat tuitje valt een gloeiende druppel naar beneden, en dan weer een, en dan nog weer een, en zo maar altijd door, totdat je om hulp zult gillen. Je begrijpt wel, het gaat niet heel erg gauw, want dat zou de grap bederven. Tussen iedere twee druppels verlopen meer dan vijf minuten. De eerste zal alleen je kleren schroeien, de tweede valt op precies dezelfde plek, en

dringt al een beetje dieper door. Misschien is het pas de vijfde of de zesde die voor het eerst je huid raakt. De tiende zal je vlees doen sissen. Natuurlijk, je kunt je wel een heel klein beetje verroeren, en dan vallen de druppels in het begin alleen maar op je kleren, maar dat is er nu juist de grap van. Maar ik voorspel, dat jij ons binnen een uur wel zal roepen. Of mijn naam is geen... nu ja, dat gaat je geen bliksem aan. Komt mannen, wij gaan onze post betrekken.

Een voor een gingen de mannen weg, en vóór de Ier zelf vertrok, scheen hij ergens aan te draaien, de pot neeg een weinig voorover, het gas brandde feller, en een druppel lood maakte zich traag los van de tuit, en viel naar omlaag. De stank van zijn schroeiend goed drong hem in de neus en hij zag een klein rookwolkje. Toen sloot de Ier de deur achter zich, met een afschuwelijke grijnslach nog eens omziende naar het slachtoffer, en Brand hoorde het terugschuiven van de grendels, het omdraaien van een sleutel, zware stappen, die zich verwijderden, een tweede deur, die geopend en gesloten werd, en toen het gedempte geluid van lachende stemmen. Zijn beulen hadden zich blijkbaar niet ver verwijderd en wachtten in de nabijheid, totdat hij om erbarming zou schreeuwen.

Brand wist, dat zij vruchteloos zouden wachten. Zijn voornemen stond vast, en het was een heerlijke zekerheid in hem, dat niets hem aan het wankelen zou kunnen brengen.

Hij wist, dat zijn martelingen vreselijk zouden zijn, ontzettend, niet te dragen, maar even vast was zijn overtuiging, dat hij ze zou weten te verduren.

Hij keek met strakke blik naar de dreigende, zwarte ijzeren pot, die aan een paar sterke stangen was opgehangen, en na enkele minuten zag hij, hoe er aan het uiteinde van de tuit zich een tweede druppel begon te vormen, zo groot als een erwt.

Eindelijk, na een tijd, die eeuwen scheen te duren, maakte de druppel zich los, en viel.

Met de uiterste krachtsinspanning wist Brand zijn lichaam een paar millimeters te verschuiven.

Hij sloot de ogen en wachtte. Hij wilde geen tegenstand meer bieden, het Noodlot zou zich toch spoedig voltrekken. Hij wilde alleen nog trachten, zijn lichaam zó te wentelen, dat het kokend lood de plek trof, waar zijn hart nu nog klopte, des te eerder zou het gedaan zijn.

Een half uur verstreek, zes droppels waren gevallen, en pas de zevende raak-

te zijn naakte huid.

Een afschuwelijke pijn ontlokte hem een zachte, onwillekeurige kreet. Maar toen glimlachte hij, deed opnieuw de ogen dicht, en wachtte geduldig op het einde.

Maar plotseling opende hij zijn ogen weer wijd. Hij staarde verwonderd naar boven.

Met een floepend geluid was plotseling het gas uitgegaan, hetwelk het lood in de pot in vloeibare toestand moest houden...

HOOFDSTUK VI

DE BESCHERMELING VAN JOAN BEETLE

Raffles had zich voorgenomen, thans geen minuut meer te laten verloren gaan maar aanstonds alles wat mogelijk was in het werk te stellen, om de verblijfplaats van Brand te ontdekken. Hij begreep zeer goed, wat de schurken van hem wilden, en evenzeer, dat Brand liever de vreselijkste dood zou sterven, dan zijn geheimen te verraden. Reeds in het gasthuis telefoneerde hij naar de politie, en stelde haar in kennis van de verdwijning van Brand, en hij wist nu wel, dat de Hoofdcommissaris en zijn mannen alles in het werk zouden stellen om de bekwame helper van Raffles terug te vinden. Maar het kon hem toch niet onbekend zijn, dat hun pogingen, hoe goed ook bedoeld, weinig resultaten zouden hebben. Het sprak immers vanzelf, dat de schurken Brand gebracht zouden hebben naar een plek, waar zelfs

de schranderste speurders hem niet zouden weten te vinden. En trouwens, wat zou hijzelf kunnen doen? Waarheen moest hij zich begeven? Waar was hier een aanknopingspunt?

Er zaten reeds vele leden van de Bende gevangen, maar geen hunner zou er voor te vinden zijn de plek te verraden, waar dergelijke geheime rechtszittingen plaats hebben. Zij zouden zich van de domme houden, al was het slechts uit wraakzucht.

En toch moest hij iets doen, of hij voelde dat hij gek zou worden. Dit was iets, waarbij zijn gewone kalmte hem verliet, waarbij zelfs zijn stalen zenuwen hem dreigden te begeven.

Toen hij wilde heengaan, en in de vestibule van het ziekenhuis afscheid nam van de Directeur, voelde hij plotseling een zachte hand op zijn arm en toen

hij zich omwendde, keek hij in het knappe, maar nu bleke gezichtje van Joan Beetle, die op zachte toon zei:

— Ik zou u gaarne enkele minuten spreken, mijnheer Raffles. Ik geloof, dat ik u iets van gewicht kan mededelen, voegde zij er haastig aan toe, toen zij bemerkte, dat Raffles een klein gebaar van ongeduld slechts met moeite bedwong.

— Wat is het dan? vroeg Raffles, met een verlangende blik naar buiten, waar alles hem scheen toe te roepen, om onmiddellijk aan het werk te gaan.

— Ik heb zoëven hier bezoek gekregen, aldus het verpleegstertje, van een vrouw, die meent, dat zij zeer veel aan mij verplicht is.

Zij heet Gabriëlle Dubois, en door haar vrienden wordt zij Ivy Flower genoemd, dat is haar bijnaam. Zij is...

De verpleegster hield even op, in verarring en blijkbaar naar woorden zoekend, en vervolgde toen:

— Zij heeft al een paar malen in de gevangenis gezeten, en fatsoenlijke mensen zouden natuurlijk de neus voor haar optrekken. Maar ik heb altijd erg veel medelijden met haar gehad, omdat ik geloofde, dat zij wel zwak is, maar niet bepaald slecht. Zij is de minnares geweest van verscheidene leden van de Bende van het Kwade Oog, en eens is ze hier gebracht na een hevige vechtpartij met een andere vrouw, die haar erg had toegetakeld. Ik heb haar toen verpleegd, met haar gesproken, en naderhand nog het een en ander voor haar kunnen doen...

— Uw goed hart is algemeen bekend, zuster, zei Raffles. Maar wat kan die vrouw...

— Ik zal het u aanstonds zeggen. Zij heeft een paar malen al gepoogd zich te onttrekken aan de invloed van een zekere Pad Harley, die haar gedwongen heeft voor hem te stelen en nog veel erger dingen te doen, die ik niet durf noemen. Maar vanochtend moet hij haar verschrikkelijk hebben mishandeld, en nu is ze zoëven bijna uitgeput hier gekomen, juist terwijl gij met de directeur sprak. En, heeft om mijn hulp ge-

smeekt. Alsof ik dat ongelukkige schepsel zou kunnen helpen. Maar nu uw vriend verdwenen is, en nu gij zo stellig gelooft, dat hij in handen is gevallen van de Bende, nu dacht ik...

Zij begon weer te hakkelen, werd beurtelings bleek en rood, en eindigde ten slotte snel:

— Wie kan zeggen of zij niets weet? Ik heb haar naar mijn eigen kamertje gebracht en daar ligt zij nu, bloedend en nu en dan kermend van pijn, woede en haat.

Raffles had de hand van de verpleegster gegrepen en zei op ernstige toon:

— Wie weet of uw goede daden thans geen vruchten zullen opleveren, zuster. Breng mij maar aanstonds bij haar, als gij wilt, het is mogelijk, dat die ongelukkige vrouw iets kan mededelen, waaraan wij althans iets hebben.

— Ik ben er van overtuigd, riep Joan Beetle opgewonden uit. Zij is nu ten einde raad, zij zegt, dat zij gezworen heeft zich op Harley te wreken, ook al moest het haar eigen einde betekenen. Met de grootste moeite heb ik haar tot kalmte kunnen brengen. Zij wilde eerst naar de politie gaan, maar dat durft zij niet, omdat zij nog altijd een kleine straf moet uitzitten, iets van een half jaar, geloof ik.

— Laten wij aanstonds gaan, drong Raffles aan. Ik geloof, dat ik de naam van de man die gij zoëven noemde, vroeger al eens heb gehoord. En als gij op deze wijze zult hebben bijgedragen, dan zal ik niet weten hoe ik u mijn dank zal moeten betuigen. Gij weet zeer goed wie ik ben, maar ik ben een trouw vriend, op wie men altijd staat kan maken, en dat zal ik u dan kunnen bewijzen, wanneer gij ooit in moeilijke omstandigheden zoudt komen, al is dat van uw persoontje nauwelijks te verwachten.

Joan Beetle was bleek geworden en in haar ogen verscheen voor een kort oogenblik iets, dat Raffles had moeten verraden, hoe het in haar hart stond, als hij op dat oogenblik maar niet aan geheel andere dingen had gedacht, of als hij het had willen aanzien...

Nu wendde zij zich haastig om en ging Raffles voor, door een aantal gan-

gen, naar een kraakzindelijk kamertje, juist het kamertje voor een verpleegstertje als Joan Beetle was.

Daar lag, op het heldere bed, wat eenmaal een mens was geweest, een jong, levenslustig ding, en dat daar nu neerlag als een vertrapte vod, nauwelijks meer waard, om op de vuilnishoop te werpen.

Een doodsbleke vrouw, met ingevalen wangen, het voorhoofd besmeurd met bloed, dat in korsten was opgedroogd, een oog blauw omrand, alsof er kort geleden een hevige stomp op was gegeven, en gekleed met de weelde der straatmadelieven, naar wie zij was genaamd.

Die eertijds mooie kleren hingen haar nu als natte lappen om het lichaam, haar hoed was gedeukt, de rode kleur was gedeeltelijk van de lippen, in driftige bewegingen weggeveegd, en in de zwarte ogen was een dodelijke vermoeidheid te lezen, als van een opgejaagd dier.

Zij scheen het binnenkomen van Raffles nauwelijks te bemerken, maar stak aanstonds haar beide trillende armen naar de verpleegster uit, en begon het witte, frisse handje, met grote vurigheid te kussen, terwijl ze in heftig snikken uitbarstte.

Maar Joan legde de vrije hand, koel als een bloem, waarop de dauw nog ligt, op het brandende voorhoofd van Gabriëlle Dubois, en het was alsof die aanraking de ongelukkige vrouw plotseling tot kalmte bracht.

Zij liet zich achterover op het bed vallen, en begon snel achtereen woorden zonder zin te spreken, totdat Raffles op het bed toetrad en op zijn beurt zijn hand op het mishandelde voorhoofd legde.

Het leek wel, alsof er een magische kracht van die hand uitstroomde, want plotseling zweeg ze, sloeg de zwarte ogen op, en keek Raffles recht in het gelaat.

— Wie zijt gij? vroeg zij toen hees.

— Ik ben John Raffles, begon Raffles eenvoudig. Er is iets heel ergs gebeurd en gij kunt mij helpen. Ik weet van Miss Beetle, dat gij het misschien doen

wilt, omdat gij u te beklagen hebt over ... Pad Harley.

De vrouw liet een bitter lachje horen, dat klonk als venijn, en riep, terwijl het vermagerde lichaam schokte:

— Te beklagen. Dat is een goed woord. Ik heb mij over hem te beklagen zoals men zich over de pest, of over een verschrikkelijk gebrek beklaagt. Ik haat hem, ik heb hem vanochtend gezegd, dat ik hem nog eens zou vermoorden, en ik heb spijt, ik heb zulk een vreselijke spijt, dat ik het al niet lang gedaan heb. Hij en zijn kameraden, het zijn beesten, gij kunt het u niet voorstellen. Als ik niet bang was voor de politie... dan zou ik...

— Gij behoeft u om de politie volstrekt niet te bekommeren, hernam Raffles haastig, op dringende toon. Ik geef je mijn woord, arm kind, dat je niets zult te lijden hebben, wanneer je mij nu wilt helpen. Integendeel, ik zal zorgen, dat je toekomst beter zal zijn dan je ellendig verleden. Wees alleen een beetje sterk, wees moedig, en alles kan nog ten goede voor je keren. Zorg, dat Miss Beetle naderhand trots op je kan zijn.

Raffles had hier een gevoelige snaar aangeraakt en toevallig het beste gezegd, wat hij maar kon zeggen. Want het gehele gelaat van de jonge vrouw veranderde plotseling, het werd bijna zacht, er droop een traan langzaam over haar ingevalen wangen, en plotseling richtte zij zich een weinig op en zei:

— Voor haar zou ik door het vuur gaan.

— Als dat zo is, Gabriëlle, zeg dan aan deze heer of je misschien weet waar zijn vriend kan zijn.

— Ik weet het, antwoordde Gabriëlle kortaf. Ik was vanochtend voor die verschrikkelijke ruzie met Harley, bij hem, en ik wist van het plan van de ontvoering af, ook waar hij heen zou worden gebracht. Dat heb ik toevallig gehoord. Niemand weet het daarginds. Als ze het wisten, zouden ze mij zeker dadelijk hebben doodgeslagen. Ik zal het u zeggen. Buk u een beetje naar mij toe, het spreken vermoeit me zo... luister naar me...

En ze begon met een telkens haperende stem te spreken.

* * *

Het was al duister, toen Raffles, na de vrouw in de hoede van Joan Beetle te hebben achtergelaten, die hem met bleek gelaat en verschrikte ogen aanzag, eindelijk het ziekenhuis verliet, na zich nauwkeurig te hebben laten inlichten omtrent de plek, waar Brand zich moest bevinden.

Zijn bedaardheid was teruggekeerd, nu hij meer zekerheid had, en ondanks het feit, dat een zeer zware strijd hem thans nog wachtte. Want wat Gabriëlle Dubois hem verteld had van de plek waar de gevangenis moest zijn, deed hem beseffen, dat het uiterst moeilijk zou zijn, tot daar door te dringen, alle wachtposten te passeren, alle gesloten deuren, zonder dat de toeleg te spoedig ontdekt zou worden.

Maar hij wilde het ondernemen, en hij wist dat Henderson zich liever in stukken zou laten hakken, dan niet zijn aandeel in die onderneming op te eisen.

Hij begaf zich snel naar de garage waar hij de auto onder de hoede van Henderson had achtergelaten, en keek niet om, en zag dus ook niet, hoe een jong verpleegstertje achter een tulle gordijn verborgen, hem nog altijd na-keek, met een bleek, strak gezicht...

Raffles nam de reus aanstonds terzijde en stelde hem met enkele woorden op de hoogte. Henderson luisterde zwiingend, met gebalde vuisten, en een uitdrukking op zijn anders zo goedig gelaat, die zijn vijanden schrik zou hebben ingeboezemd, als zij ze hadden kunnen zien.

— Laten wij er dadelijk heengaan, mylord, fluisterde hij, hees van nauwelijks bedwongen woede en wraakzucht. Als wij maar niet te laat komen. Wie weet wat die schurken al met onze arme mijnheer Brand gedaan hebben.

— Wij zullen ons zoveel mogelijk haasten, James. Maar wij moeten ons eerst snel vermommen, zoals wij nu zijn, hebben wij geen kans hoegenaamd, om

in het hol van de leeuw door te dringen. Bij de eerste stap zouden wij herkend worden. Rijd zo snel je kunt naar huis. De plek, waar mijnheer Brand is, bevindt zich gelukkig niet ver daar vandaan. Ik kom naast je zitten.

De auto reed een paar tellen later de garage uit en nooit had de reus met zoveel durf en behendigheid de wagen door het drukke verkeer heengestuurd, niettemin oplettend, dat hij zich niet de toorn van een verkeersagent op de hals haalde, door de verkeerslichten te verwaarlozen. Ieder oponthoud moest thans vermeden worden.

Toen de auto een half uur later stilstond voor het kleine huis, hetwelk de drie avonturiers thans bewoonden, wendde Henderson zich tot Raffles met de vraag:

— Geen politie, mylord?

— Neen, James, ditmaal zullen wij het zonder haar hulp trachten te stellen. Het zou maar opzien baren in die buurt vol geboefte, en ons plan doen mislukken. Wees er maar zeker van, dat zij niet zullen aarzelen, mijnheer Brand onmiddellijk te doden, zodra zij onraad duchten. En nu snel voortgemaakt.

Het was volkomen donker, toen Raffles en Henderson het huis twintig minuten later weer door de achterdeur verlieten, die uitkwam op een donkere achterweg.

En zelfs het wantrouwendst oog zou in die twee haveloze kerels, met dassen losgeknoopt om de blote nekken, smerige sportschoenen aan de voeten, een pruim achter de kiezen, gelapte kleren en een grote pet met brede klep diep in de ogen, de deftige oude heer en zijn negerchauffeur niet hebben herkend.

Beiden waren op alles voorbereid en goed gewapend. Raffles had zijn browsing en enige glazen, holle kogels, zorgvuldig in watten gepakt, en die een uiterst snelwerkend, verdovend gas deden ontsnappen, wanneer zij gebroken werden. Ten afweer tegen hun eigen aanvalsmiddel droegen beide mannen in de zak een tweetal onderling verbonden buisjes, gevuld met een soort « patroon » in de vorm van de bekende anti-nicotinepatronen, waarvan enkele soor-

ten tabakspijpen voorzien kunnen worden, en die de werking van het gas zou neutraliseren. Men behoefde daartoe niets anders te doen, dan beide pijpjes in de neusgaten te steken.

Zij liepen snel voort, tot hun een taxi achterop reed. Raffles wenkte de chauffeur, die al wilde doorrijden zonder een woord te spreken, toen hij de haveloze plunje der beide verdachte kerels zag, maar bakzeil haalde zodra Raffles met wat geld begon te rammelen. Hij bracht hen een kwartier rijdens verder en hier stapten zij uit, de chauffeur werd betaald en vlug gingen zij te voet verder.

Het was bijna tien uur, toen zij ten slotte in de beruchte wijk aankwamen, die het doel van hun gevaarvolle onderneming was. Zij hadden zich zelfs de tijd niet gegund, om te eten, maar zij gevoelden geen honger.

— Waar moeten wij zijn, mylord? vroeg Henderson op gedempte toon, terwijl hij eens om zich heen keek, naar de oude, vervallen huizen, de nauwe straatjes, de verdachte kroegen.

— In een sedert lang buiten dienst gesteld badhuis, James, antwoordde Raffles. Een dergelijke onderneming kon in deze wijk blijkbaar niet bestaan, en de ondernemers hebben het, nadat het gesloten werd, laten vervallen, tot het weinig meer dan een bouwval is geworden. Blijf dicht aan mijn zijde, en kijk goed uit, het is hier zo donker als in een mijngang.

Dicht naast elkander liepen de twee mannen voort, in gebukte houding, het hoofd tussen de schouders weggetrokken, de kragen op, twee straatzwervers, die men niet gaarne des avonds laat op een eenzame weg zou ontmoeten.

Na ongeveer tien minuten lopens, stond Raffles stil in het midden van een steeg, aan een der zijden afgesloten door een houten schutting, waarin zich een wrakke deur bevond.

Raffles boog zich dicht naar Henderson toe en fluisterde hem in het oor:

— Hier beginnen de wachtposten al. Achter die deur moet een schildwacht staan. Het is een groot geluk, dat dat ongelukkig meisaie, Dubois mij heeft kunnen inlichten. Ik weet het wacht-

woord en de wijze van kloppen voor deze avond.

— Wat doen we met die kerel, mylord?

— Niets, James, tenminste voorlopig. Wij gaan hem eenvoudig voorbij en zeggen, dat we een dringende boodschap hebben voor de kapitein. Maar natuurlijk, als hij achterdocht koestert, moet hij onschadelijk gemaakt worden. Vooruit nu.

Zij liepen door de steeg voort, tot de schutting hun verder voortgaan belette. Raffles klopte op een eigenaardige wijze zacht op de deur en dadelijk klonk daarachter een fluisterstem, die op schorre toon vroeg:

— Wie daar?

— Voor de kapitein, van het hoofdkwartier.

— Wachtwoord?

— Het oog, dat ziet, de mond, die zwijgt.

Een ogenblik later knarste een sleutel in een roestig slot en de deur ging open. De twee mannen betraden een binnenplaats, waarvan de uitgestrektheid zelfs, ondanks de duisternis, te raden was. Want op bijna zeventig meter afstand verrees de sombere massa van het veermalig badhuis, dat niemand had willen kopen. Aan de zijden was de binnenplaats afgesloten door muren van omstreeks drie meter hoogte.

De schildwacht hief een kaarslantaarn naar de gezichten van de twee bezoekers op en hun uiterlijk scheen hem tevreden te stellen, want hij bromde, huiverend in zijn dunne overjas:

— Schiet maar op. Gewichtig nieuws?

— Dat zul je over een uur wel merken, kameraad, antwoordde Raffles spottend.

En hij trok Henderson met zich mede, die veel lust scheen te hebben, de kracht van zijn geweldige vuisten op de deurwachter te beproeven.

Zij kwamen niet in het gebouw, alvorens zij nogmaals een deur hadden moeten passeren, op dezelfde wijze bewaakt.

Maar hier dreigde de gehele onderneming te zullen mislukken. Want nauwelijks had de deurwachter de reusach-

tige gedaante van Henderson gezien, of hij wilde snel de gespreide vingers van de linkerhand in de mond steken, om een schel alarmsignaal te fluiten.

Maar nog voor een enkel geluid zijn lippen had kunnen verlaten, had een slag, die aankwam als de trap van een paard, hem door Henderson toegebracht zijn opzet verijdeld.

Nog voor het wankelend lichaam van de getroffene ter aarde was gestort, en daardoor de aandacht der bandieten had kunnen trekken, had Raffles de man in zijn armen opgevangen en snel op de vloer gelegd. In een ommezien was hij gebonden, gekneveld en in een duistere hoek gesleept.

Haastig vervolgden de twee mannen hun weg, nu zij zich niet meer behoeften te bekommeren om hun aftocht, en zich als het ware in de rug gedekt wisten.

Zij liepen door een soort vestibule, waar ter zijde nog de resten van het kaartjesloket te zien waren, beklommen muisstil een betonnen trap en gingen vervolgens door een dubbele deur, waarin eertijds zeker matglas had gezeten.

Zij stonden nu in de overdekte zwemzaal. Door de hoge vensters drong slechts een zeer zwak licht naar binnen. Het was bijna niet mogelijk, iets in deze duistere ruimte te onderscheiden.

Het water, Raffles wist dit uit de mond van « Ivy Flower », had men reeds vele jaren geleden uit het bassin weg laten vloeien, en er hing een muffe lucht van vochtigheid en schimmel. Links en rechts rijden zich de kleedhokjes, sommigen geheel vergaan door het regenwater, dat door het lekke dak droop, anderen scheefgezakt.

Zij moesten hier zeer voorzichtig hun weg zoeken, want op slechts weinige meters van de ingang was het vier meter diepe deel van de betonnen zwemkom, en een val zou noodlottige gevolgen kunnen hebben.

Maar Raffles, die, evenals een kat, in het donker scheen te kunnen zien, vatte Henderson bij de hand en voerde hem langs de kleedhokjes, tot hij voor een der laatste bleef stilstaan, en zijn vinger op de lippen legde.

Dit hokje had in vroeger dagen gediend, om de voorwerpen te bewaren, zoals zwemlijnen, kurken gordels, haken, schepnetjes voor het opvissen van ongerechtigheden uit het bassinwater, welke de instructeurs gebruikten.

Maar daar bevond zich ook in de vloer het kleine, vierkante gat, waardoor heen destijds de badjongens hun vracht zwembroekjes en gereukte handdoeken stortten, die dan terecht kwamen in de wasruimte, waar ze onmiddellijk gereinigd werden in de reusachtige wasketels.

Door dit gat nu plachten de bandieten af te dalen naar die thans ongebruikte onderaardse ruimten, grote droogkelders, de stookzaal, de machinekamer, en zalen voor het bewaren van allerlei materiaal.

Raffles stond een ogenblik over de opening gebukt, en luisterde met de meeste aandacht. Hij bemerkte een zwak schijnsel daar omhoog, en hij hoorde heel flauwtjes een geluid, dat op dronkemansgelach leek.

Hij wenkte Henderson, en fluisterde hem in:

— Klim langs de ladder naar beneden, dan zal ik haar optrekken en mij aan de rand van het luik laten zakken, zodat je mij bij de enkels kunt vatten en neerlaten. Op die wijze kunnen wij de bandieten opsluiten tot er politie komt, want ook daar beneden is een uitgang, gemakkelijker te bereiken dan dit hol.

Zwijgend klom de reus, en niet zonder moeite, want hij kon nauwelijks door de nauwe opening, naar beneden. Raffles trok de ladder op, legde haar neer en liet zich zover zakken, tot zijn lichaam gestrekt hing, aan zijn handen.

Door zich ver uit te rekken, kon Henderson juist zijn enkels vatten.

Voor bijna ieder ander man was de toer bijna onuitvoerbaar, de reus verlichtte hem zonder enige inspanning en zette Raffles zacht naast zich op de grond, alsof hij een driemaandskindje ware...

Nog even luisterden zij, en daarop gingen zij onbevreesd de vaag verlichte gang in, die zich voor hen uitstrekte.

Zij liepen langs de deur, waarachter nu duidelijk gelach en ruwe vloeken klonken, en toen stond Raffles opnieuw stil, voor een stevige, met ijzer beslagen deur, en bracht zijn oog voor een kleine, ronde opening. Hij verbleekte bij wat hij zag: Brand uitgestrekt op een pijnbank, en boven zijn hoofd een toestel, waarvan hij de afschuwelijke betekenis aanstonds begreep.

— Aan het werk, beval hij kortaf. De neuspatronen. Wij zullen er korte metten mee maken, er is geen tijd te verliezen, mijnheer Brand is hiernaast.

Beiden staken zich de verende patronenbuisjes in de neusgaten en daarop klopte Raffles op de hem bekende wijze op de andere deur, gereed om zijn gaskogeltjes te werpen, en noemde even later het wachtwoord.

De deur kierde open, nadat het daar binnen plotseling stil was geworden, en door die kier, vóór de bandiet, die ze geopend had, de deur weer kon sluiten wierp Raffles een zijner gasbommen stuk op de betonnen vloer. Er klonk

luid gevloek, de man trachtte de deur dicht te werpen, maar reeds had Henderson er zijn grote voet tussen verwrongen. De bandieten hadden niet eens de tijd, om te schieten, zo bliksemsnel deed het uitstromende gas zijn uitwerking gevoelen. Als kegels vielen zij op en door elkaar en lagen stil.

Het overige was een zaak van enkele minuten. Raffles draaide allereerst de gaskraan om, vond een sleutelbos bij een der bedwelmende schurken, en opende haastig de deur van de martelkelder, waar Charles Brand hem met een glimlach, ondanks zijn van pijn verwrongen trekken, begroette...

* * *

Een kwartier later deed de politie, op aanwijzing van Raffles, een inval, maar zij vond, helaas, slechts de bewusteloze bandieten in de badhuisruïne; de overigen, die de ontsnapping hadden ontdekt, hadden juist bijtijds het hazenpad gekozen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Raad van Zeven

GEHEEL NIEUWE SERIE

10 WILD-WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Twee rode lasso's. — 2. Het gehuil van de jakhals. — 3. De wet van rechter Colt: alle door Ch. H. Snow. — 4. De drie Muskietiers in nood. — 5. Verdacht van Moord, beide van Wm. Colt Mac Donald. — 6. Broederhaat door Tom West. — 7. De wraak van Cress Benton door Will Ermine. — 8. De Blauwe helpt zichzelf. — 9. De Wraak van de Blauwe, beide door Luke Allan. — 10. Red Clark helpt een handje door Gordon Young.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49.50, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldte: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 3 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266